

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΙΔΙΩΝ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 100, Ἐξά-
μνην δραχ. 55, Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικής δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἢ ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοσθῆσθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 6 Μαΐου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 23

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Δόξα Σοι ὁ Θεός, εἶπε ὁ μεγά-
λος Τζάκ. Ἄν εἶχαν μείνει μερτικοὶ
ἀπὸ θαύτους στὸν ἀφρό, θὰ εἴμαστε
ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς βοηθήσουμε.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς συλλογίζομαι
κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Τόμ Πλάττ.

— Τὸν εἶδανε ποῦρχόταν, τὸν ε-
δλεπε ποῦρχόταν,
ἔκανε ὁ μάγειρας,
στριφογυρίζοντας
τὰ μάτια του. Πῆ-
ρε τὴ γρουσουζιά
του μαζί του στὸν
πάτο τῆς θάλασ-
σας.

— Αὐτὸ τὸ νέο
θὰ εὐχαριστήσῃ ἔ-
λα τὰ ψαράδικα, ἔ-
ταν τὰ ἰδοῦμε, εἶ-
πε ὁ Μάνουελ.

Ὁ Πέν ἦταν κα-
θισμένος ἐπάνω σὲ
μιά κουλούρα ἀπὸ
σχοινί κι' ἔκλαιγε
μὲ λυγμούς μπρὸς
σ' ἕλη ἀδτὴ τὴ φρί-
κη καὶ στὴν ἀθλιό-
τητα. Ὅσο γιὰ τὸν
Χάρβεϋ αὐτὸς δὲν
ἦταν σὲ κατάσταση.

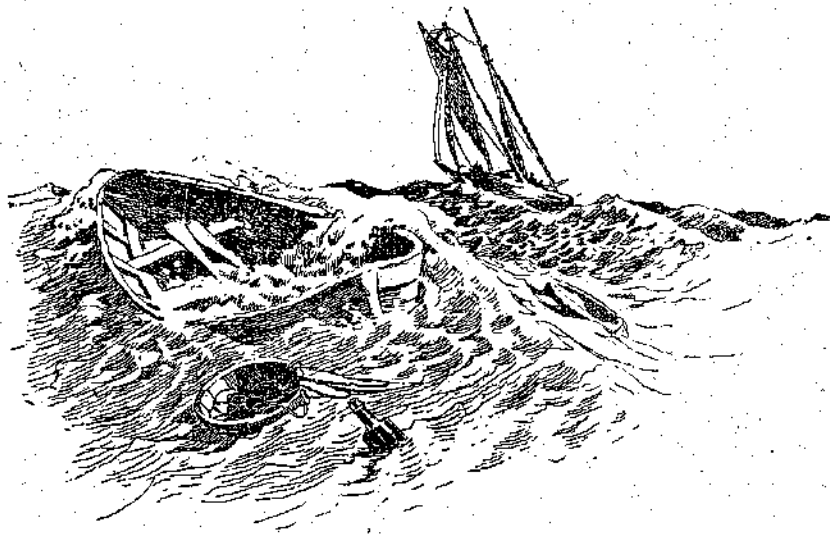
ν' ἀντιληφθῆ πῶς εἶχε ἰδῆ τὸν θάνα-
το στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασ-
σας, ἔνοιωθε ἄλλως, τὸν ἑαυτοῦ του πο-
λὸ ἄσημα.

Ὁ Ντάν ἀνέθηκε τότε στὰ ξάρτια
καὶ ὁ Ντίσκο ἔφερε τὴ γολέττα πίσω,
σ' ἕνα σημεῖο ἀπ' ὅπου μποροῦσαν
νὰ ἔχουν πάντα τὸ μάτι τους ἐπάνω
στὶς σηματοδοθεὶς τοῦ παραγαδιῶ καὶ
ἔρριξε τὴν ἀγκυρά τὴ στιγμή ἀκρι-
βῶς ποῦ ἡ δμίχλη ἄρχισε πάλι νὰ
σπεκάζῃ τὴ θάλασσα.

— Δὲν ἀργοῦμε νὰ περάσουμε ἀπὸ

τὴν ἄλλη πάντα εἴταν ἔρθη ἡ ὥρα
μας, εἶπε στὸ Χάρβεϋ. Αὐτὸ ποῦ εἶ-
δες νὰ τὸ βάλῃς καλὰ στὸ νοῦ σου,
νεαρέ μου. Τὸ κρασί τοὺς τὰ ἔ-
κανε.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ἡ θάλασσα ἦταν
ἄρκετὰ ἤσυχη γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ
ψαρέψουν ἀπὸ τὸ κατάστρωμα—τού-

Στὸ σημεῖο ποῦ εἶχε καθῆ τὸ καράβι βρῆκαν δύο τρία μαστέλλα, μιά
ἑκκοιλιασμένη ψαρόβαρκα καὶ τίποτε παραπάνω. (Σελ. 198 σι. β')

τὴ τὴ φορά ὁ Πέν κι' ὁ μπάριπα-
Σάλτερς ἔβγαλαν τὰ δυνατά τους—καὶ
τὸ ψάρεμα ἦταν καλὸ καὶ τὸ ψάρι
καλὸ κι' ἔκεινο.

—Ὁ Ἄμπιοξὶ πήρε τὸ δίχως ἄλ-
λο τὴν κακοτυχία του μαζί του, εἶπε
ὁ Σάλτερς. Ὅχι τόσο δὲ δὲν ἄλλαξε
ὁ ἄερας ἀπ' ἔκεινη τὴν ὥρα. Τί κά-
νει τὸ παραγάδι μας;

Ὁ Τόμ Πλάττ ὡστόσο ἐπέμενε νὰ
φύγουν ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ πᾶνε νὰ ρί-
ξουν ἀγκυρά μακρύτερα λιγάνι. Μὰ
ὁ μάγειρας εἶπε:

— Τὰ μάγια λύθηκαν. Θὰ τὸ ἴ-
δῃτε. Ἐγὼ τὸ ξέρω.

Τὰ λόγια αὐτὰ ξεσήκωσαν τὸν Με-
γάλο Τζάκ σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε
κατάφερε νὰ πείσῃ τὸν Τόμ Πλάττ
νὰ βγοῦν νὰ σηκώσουν τὸ παραγάδι.

Αὐτὸ ἦταν μιά δουλειὰ κοπιαστι-
κὴ καὶ ἄρκετὰ ἐπικίνδυνη γιὰτὶ εἴταν
τὸ παραγάδι εἶναι μεγάλο καὶ παρα-
φορτωμένο, μπορεῖ νὰ παρασύρῃ ὁ-
λόκληρη τὴν βάρκα στὸ βυθό. Ὅταν
ὁμως μέσα ἀπὸ τὴ γολέττα ἀκουσαν

τό: «ὦ κάπτην!»,
πήγε ἡ καρδιά
στὸν τόπο της. Ἡ
βάρκα ἔρχόταν βα-
ρυφορτωμένη ξυ-
στὰ στὰ πλευρὰ
τοῦ Ἐδῶ Ἐμμα-
σιε καὶ ὁ Τόμ
Πλάττ φώναζε τοῦ
Μανουὲλ νὰ κατέ-
βῃ νὰ τοὺς βοη-
θήσῃ.

— Δίχως ἄλλο
λύθηκαν τὰ μάγια
εἶπε ὁ Μεγάλος
Τζάκ, ἀρπάζοντας
τὰ ψάρια μὲ τὴν
πηρούνα του ἐνῶ
ὁ Χάρβεϋ, μὲ τὸ
στόμα ἀνοικτὸ ἀ-
πορούσας πῶς τὰ
κατάφερε ἡ βάρκα
μὲλο ἐκεῖνο τὸ

φορτίο, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ πνίξιμο.

— Τὸ πρῶτο παραγάδι εἶχε φα-
ρέψῃ μόνο φύκια, ἔξακολούθησε ὁ
Μεγάλος Τζάκ. Ὁ Τόμ Πλάττ μού
πρότεινε νὰ τὰ μαζέψουμε καὶ τὰ
δυσὸ καὶ νὰ γυρίσουμε, μὰ ἐγὼ τοῦ
εἶπα: «Εἶμαι σίγουρος πῶς ὁ γι-
ατρὸς βλέπει καλύτερα ἀπὸ μᾶς». Καὶ
εἴταν σηκώσαμε τὸ δεύτερο παραγά-
δι, εἶχε τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα ψά-
ρια, ποῦ κοντέψαμε νὰ βουλιάξουμε.

— Ἐγὼ μὰ φορά δὲν ριψοκινδυ-
νεύω νὰ μείνω ἐδῶ, τουλάχιστον ὁ-

σο γυρίζουν ακόμη εκείνοι ένα γύρο, είπε ο Ντίσκο. Ο Άμπισοί πριν από μία βδομάδα δεν θα βουλεύτη για καλά. Ανεβάστε τις βάρκες και αφού φάμε θα βαλθούμε στο καθάρισμα των ψαριών.

Το καθάρισμα κράτησε ως τις έννεα και δυό τρεις φορές ακούστηκε ο Ντίσκο να γελάει καθώς ο Χάρβεϊ πετούσε τ' ανοιγμένα φάρια μέσα στο άμπάρι.

— Ξέρεις πώς πώς μπροστά κάπως πολύ γρήγορα, είπε ο Ντίαν την ώρα που τρώχικαν τα μπαχάρια, όταν οι άλλοι είχαν κατέβει να κοιμηθούν. Έχει λίγη φουσκοθαλασσιά απόψε και δεν σ' άκουσα ακόμη να πής λέξη.

— Έχω πολλή δουλειά, απάντησε ο Χάρβεϊ δοκιμάζοντας ένα μπαχάρι για να ιδεί αν ήταν καλά τροχισμένο. Τώρα που μου το είπες το βλέπω κι' εγώ πώς κουνάει.

Η γολέττα χοροπηδούσε γύρω από την άγκυρά της ανάμεσα στα κύματα με τις άσημένιες κορφές.

— Για κοιτάξε την τή γολέττα μας, δεν μοιάζει σαν να είναι ζωντανή; ρώτησε ο Ντίαν το Χάρβεϊ. Νά κοίτα, κοίτα τώρα. Δεν σου φαίνεται σαν να κάνη έναν τεμνών; Ωώπ!

Ο Χάρβεϊ έβαλε τα γέλια.

— Μά την άλληθεα, είπε. Κάνει σαν να ήταν ζωντανή.

— Είναι πιο σίγουρη από ένα σπιτι και πιο ξερή από μία ρέγκα, είπε ο Ντίαν, ενώ ένα μεγάλο κύμα τον πετούσε στην άλλη άκρη απ' το κατάστρωμα. Δεν είναι σαν αυτές τις δδοντογλυφίδες τις καινούργιες.

— Ποιές είναι οι δδοντογλυφίδες που λές, Ντίαν.

— Είναι τα καινούργια καράβια, που κάνουν για το φάρμακο της ρέγκας. Μπροστά είναι στενά σαν κόττερα και πίσω ή πρόμη τους μοιάζει σαν του κόττερου. Έχουν μυτερό μπρομπίρο με το καμπούνη τους είναι τόσο ψηλό, που θα χωρούσε δυο το άμπάρι μας μέσα. Άκουσα πως ο ίδιος ο Μπώργκες έκανε τα μοντέλλα για τρία-τέσσερα απ' αυτά. Ο μπαμπάς τα κατηγορεί γιατί κουνάει πολύ μα τί τα θέλεις που ένα τέτοιο καράβι βγάζει χρήματα πολλά. Ο μπαμπάς ξέρει που να βρή το φάρι, μα δεν τον άρρασαν τα καινούργια πράγματα. Δεν πηγαίνει με την εποχή του. Τα καράβια αυτά που σου λέω έχουν τού κόσμου τις τέχνες επάνω τους για να σε γλυτώνουν από την πολλή δουλειά, κι' ένα σωρό άλλα, πράγματα που να χάνης το νού σου. Έχεις δη' τ' «Εκλέκτορα»; το

Γκλώστερ: «Ε, ως είναι δδοντογλυφίδα, είναι σπουδαίο καράβι.

— Και πόσο στοιχίζουν, Ντίαν; — Ού, σωρό δολάρια, ίσως και δεκαπέντε χιλιάδες, ίσως και παραπάνω. Είναι στολισμένα και με χρυσάφια και με τι θέλεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η συζήτηση αυτή έδωσε την αρχή για ένα πλήθος άλλες συζητήσεις ανάμεσα στα δυο αγόρια. Όλες αυτές οι κουβέντες γίνονταν όταν έκαναν τη βάρδια τους μαζί επάνω στο κατάστρωμα το πλημμυρισμένο από το φως του φεγγαριού ή το βυθισμένο σε βαθύ σκοτάδι ή πνιγμένο μέσα στην ομίχλη. Πίσω τους ή ρόδα του τιμονιού έτριζε αδιάκοπα κι' απ' έξω ή θάλασσα ψήλωνε και χαμήλωνε ελαένα χωρίς να σταματάη ποτέ και δίχως να σωμαίνει μία στιγμή. Μία φορά, όταν τα παιδιά είχαν πρωταρχήσει να γνωρίζονται μεταξύ τους, τσακώθηκαν άγρια και κυνηγούσαν ο ένας τον άλλο από την πρόμη στην πλήρη άρση που ανέβηκε ο Πέν για να τους χωρίση. Τους έπασχέθηκε όμως πως δεν θα έκανε λόγο στο Ντίσκο που εβρίσκε πως το να καυγαδίξη κανείς την ώρα της βάρδιας είναι χειρότερο παρά να κοιμάται.

Ο Χάρβεϊ δεν είχε ούτε την άναπτωξη ούτε τη δύναμη του Ντίαν, πρέπει όμως να πουμ— κι' αυτό το χρωστούσε στην καινούργια άνατροφή που έπαιρνε — πως αναγνώρισε τη ήττα του.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΑΒΕΡΤΖΕΝΚΟ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΔΙΑΔΟΓΟΣ

Περίσσωπα: Πατέρας, Γιός.

Πατέρας. — «Ω, αγαπημένο μου παιδί! Σπαράζεται ή καρδιά μου, όταν σκέπτομαι, ότι θα πάς στην άκρη του κόσμου.

Γιός. — Μην κλαίς, πατέρα! Άς είμαστε γενναίοι. Το Βλαδιβοστόκ δεν είναι δα και ή άκρη του κόσμου.

Πατέρας. — Για σκέψου, παιδί μου! Θα ταξιδέψης στη Σιβηρία, γεμάτη από δραπέτες κακούργους, σε έρμούς επικίνδυνους, φοβερούς. Θα φθάσης άραγε σόος!

Γιός. — Θα προσπαθήσω να φθάσω.

Πατέρας. — Αγαπημένο μου παιδί, θησαυρέ μου, θα με ειδοποιήσης πως θα φθάσης στο μέρος εκείνο;

Γιός. — Αμέσως, πατέρα μου, με τηλεγράφημα.

Πατέρας. — Με τηλεγράφημα; Χμ... Χμ... Φαίνεται πως δεν ξίγς ότι από το Βλαδιβοστόκ ως την εδρωπαϊκή Ρωσία κάθε λέξη του τηλεγραφήματος κοστίζει δεκαπέντε καπίκια.

Γιός. — Βέβαια. Και έπειγον τηλεγράφημα κοστίζει άκριβότερα.

Πατέρας. — Ένα τηλεγράφημα λοιπόν θα κοστίση ένα σωρό χρήματα. Κι' έπειτα τί σημαίνει, αν έγω μάθω για την ύγεια σου μία βδομάδα άργότερα;

Γιός. — Όρατα. Τότε θα σου στείλω συστημένο γράμμα.

Πατέρας. — Συστημένο; Δηλαδή να ζοδέψης δεκατέσσερα καπίκια. Δεν είναι πολλά, αλλά τώρα τα ταχυδρομεία είναι τόσο τακτικά, ώστε και ένα απλό γράμμα θα φθάση τον ίδιο καιρό, και με τα μισά λεπτά!

Γιός. — Άκουσε, πατέρα! Έμεις μεταξύ μας μυστικά δεν έχουμε, ούτε πολλά λόγια. Θα σου γράψω καλύτερα ένα δελτάριο, που είναι φτηνότερο και από το απλό γράμμα.

Πατέρας, με δάκρυα στα μάτια. — Ένα τέτοιο έξυπνο παιδί να το αποχωρισθώ τόσο γρήγορα!.. Πολύ άρρατα, ένα δελτάριο κοστίζει μόνον τρία καπίκια. (Πάθος). Ξέρεις τί, όμως;.. Έγώ θα σου προτείνω ένα σνυδασιμό πιο φτηνότερο... Όταν θα φθάσης στο Βλαδιβοστόκ, έμπα σ' ένα μαγαζί και αγόρασε μ' ένα καπίνι δυο φακέλλους. Τόν ένα τόν κρύβεις για άλλη φορά. Στην άλλον γράψε μόνο τη διεύθυνσή μου. Γράμμα δεν είναι ανάγκη να μου γράψης καθόλου. Το χαρτί έπιστολών είναι άκριβό. Μέσα στο φάκελλο βάλε το χαρτί εκείνο, με το όποτον θα σου τυλίξουν τούς φακέλλους, χωρίς να γράψης τίποτε και κλείσε το φάκελλο. Έπειτα ρίξε το στο ταχυδρομείο χωρίς γραμματόσημο. Έγώ θα το λάβω έδω και θα μου ζητούν διπλό γραμματόσημο. Έγώ μόλις ιδώ το φάκελλο με τη διεύθυνσή μου, θα καταλάβω από το γράψιμο ότι είναι από σένα και ότι έφθασες καλά. Δε θα δεχθώ το γράμμα κι' έτσι ή άλληλογραφία αυτή θα μάς κοστίση μόνο μισό καπίνι!

(Από το ρωσικό) ΠΑΝΟΣ Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Αγαπητοί μου,

Το Νέο Κράτος εθέσπισεν άγιορτάζεται ή Πρωτομαγιά σαν ήμέρα «έθνικής εργασίας». Κι' έτσι τη γιόρτασαν την περασμένη Δευτέρα οι έργάτες δυο άδελφωμένοι με χαρά κι' έιθουσιασμό. Άλλη φορά την έτρεμαν οι άνθρωποι αυτήν την Πρωτομαγιά, κι' όχι τόσο έδω στην Ελλάδα, όσο σ' άλλη σχεδόν την Εδρώπη. Η ήμέρα της άνοιξιάντικης χαράς, της γιορτής των λουλουδιών, γινόταν ήμέρα έχθρας, διαίρεσης, μίσους, μια «ήμέρα όργης» (dies irae) που λέει κι' ή Γραφή. Γιατί την είχαν διαλέξει για να διαδηλώσουν τα φρονήματά τους, οι κομμουνιστές, οι έργάτες δηλαδή εκείνοι — συχνά και άργοι, άληγτες και κακοποιοί κάθε λογής — που, παράσυρμένοι από μια σφαλερή κι' άνόητη ιδεολογία, έπίστευαν πως ο έργοδότης είναι ο έχθρός του έργάτη, ο έκιμεταλλευτής κι' ο τύραννος, και μαζί με τόν έργοδότη, κάθε πλούσιος ή εμπορος και κάθε φιλήσυχος και νομοταγής νοικοκύρης. Την εργασία τη θεωρούσαν γι' αυτό δουλεία, άγγαραία, κατάρρα, και φώναζαν πως πρέπει να έργάζονται χειρωνακτικά δυο οι άνθρωποι το ίδιο, από λίγες ώρες την ήμέρα, και περιφρονούσαν δλότελα τη διανοητική, την πνευματική εργασία, σά να μη συντελούσε κι' αυτή στην εδωχία του συνόλου και στον πολιτισμό του τόπου. Έτσι μόνο δεν θα ύπηρχαν, κατά τη' ιδέα τους, ελλωτες και προνομισχοι, θάματα και τύρανοι, παρά δυοι θα ήταν ίσοι.

Φυσικά, τις άνατρεπτικές αυτές ιδέες δεν τις είχαν δυοι οι έργάτες. Ένα μέρος μόνο, μικρότερο ή μεγαλύτερο κατά τόπους. Την Πρωτομαγιά λοιπόν έβγαίνουν για να διαδηλώσουν με φωνές και καρώματα μόνο αυτοί οι άριστοί, οι κομμουνιστές. Οι άλλοι, οι φρόνιμοι, οι συντηρητικοί, άπείχαν. Η έκαναν αντιδιαδήλωση κι' έρχονταν σε ρήξη με τούς αντιθέτους τους. Η αυτοί έρχονταν σε ρήξη με την άστυνομία και το στρατό, που ήθελε να έμποδιση τις παρεκτροπές τους. Γίνονταν συμπλοκές, μάχες καμιά φορά, σκοτώνονταν άνθρωποι κι' από τα δυο μέρη, κι' ή Πρωτομαγιά βαφόταν από αίμα. Γι' αυτό την έτρεμαν, και μάλιστα στην Εδρώπη, όπου εκείνον τόν καιρό, ο κομμουνισμός ήταν διαδεδομένος πολύ περισσότερο από έδω στην Ελλάδα. Κι' όταν πλησιάζε ή

ήμέρα, οι άνθρωποι ρωτιούταν με άγωνία: «τί θα γίνη άδριο μεθαύριο;...»

Άλλ' αυτά σήμερα τελείωσαν. Σ' άλλη την Εδρώπη ο κομμουνισμός πατάχτηκε κι' έλειψε. Το ίδιο και στην Ελλάδα ο λίγος που ύπήρχε... κατά μίμηση του εδρωπαϊκού. Έμειναν όμως οι έργάτες. Και το Νέο Κράτος σκέφθηκε σφώτατα: Μιά και ή Πρωτομαγιά ήταν ή ήμέρα των έργατών, ως είναι τέτοια και τώρα. Άλλά των έργατών όλων. Χωρίς διαίρεση, χωρίς διαφωνία, χωρίς έχθρα. Όλοι σύμφωνοι, δυο: άδελφωμένοι, χειρόνακτες ή διανοητικοί, οι έργάτες ως γιορτάζουν την Πρωτομαγιά σαν ήμέρα «έθνικής εργασίας». Κι' ως μάθουν — γιατί θα είναι και ήμέρα προπαγάνδας — πως ή εργασία δεν είναι δουλεία, άγγαραία και κατάρρα, αλλά χαρά, εδωχία, δόξα, περιφάνεια, πλούτος. Ο έργαζόμενος, τι εργασία κι' αν κάνη, δεν άφραει μόνο τόν εαυτό του, παρά συντελεί και στην ευημερία του τόπου του, του έθνους του: Το Νέο Κράτος μάλιστα προβλέπει

και δπόσεται πως μόνο με την καθολική, την εδωθυμη, τη χαρούμενη αυτή εργασία θα επέλθη κι' εκείνο που έπιζητούσαν, με παράνομα μέσα, οι παλιοι κομμουνιστές: ή εδωμερία όλων των ανθρώπων, ώστε να μην ύπάρχουν πιά φτωχοι και πλούσιοι, παρά καθένος να έχη εξασφαλισμένα τα μέσα της ζωής χωρίς να γυρεύη περισσότερα. Και το πιστεύω δλόφυχα. Μόνο ή εργασία και παράλληλα ή έργατική νομοθεσία του Κράτους θα φέρη αυτό το άποτέλεσμα. Ο κομμουνισμός αν έπικρατούσε θα έφερνε το αντίθετο. Αυτός θα έχάριζε άληθινά τούς ανθρώπους σε τυράννους και δουλους. Και τή χάσμα δεν θα γεφυρώνόταν ποτέ.

Κι' εγώ ένας πνευματικός έργάτης είμαι. Το Νέο Κράτος με βεβαιώνει πως συντελώ κι' εγώ στην εδωμερία του τόπου μου όσο κι' ένας που έργάζεται με τα χέρια. Και γιορτάζω την έργατική Πρωτομαγιά κι' εγώ ο πνευματικός έργάτης με δλους τούς έργάτες σαν άδελφός.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

23

Η Καλοκυρά φίλησε τόν Γιαννάκη και διηγήθηκε στη μητέρα του τί και τί είχε κάνει γι' αγάπη της. Και τούς κινδύνους που πέρασε και τούς κόπους που άφήρησε, και τη γενναιότητα, την όπομονη κι' έπιμονή που έδειξε σ' όλο το μεγάλο και δύσκολο ταξίδι. Η μητέρα του Γιαννάκη συγκινήθηκε πολύ απ' αυτή τη διήγηση και καταφίλησε πάλι το παιδί της που κοκίνιζε ακούγοντας τούς έπαινούς της Καλοκυράς.

Επειτα αυτή του είπε: — Μεταχειρίσου τώρα το δώρο που σου έκαμε ο Γεροντάκος του Βουνού. Κάτι καλό θα βγή απ' αυτό. Πραγματικώς, μόλις ο Γιαννάκης άνοιξε την ταμπακέρα, που τού είχε χαρίσει ο Γεροντάκος, βγήκαν από μέσα ένα πλήθος μικρούτσικοι έργάτες-χιτίστες, σοβατζήδες, μαραγκοί και καθέξης, που καθένος τους, δεν ήταν μεγαλύτε-

ρος από μέλισσα — κι άρχισαν να ερπάζονται άμέσως μόλις είδαν φώς.
 "Εστησαν σκαλωσιές, γκρέμισαν τοίχους, έχτισαν άλλους, πρόσθεσαν κάμαρες, άφησαν διαθρόμους, άνοιξαν πόρτες και παράθυρα, και σε λίγες ώρες τὸ σπίτι τῆς φτωχῆς χήρας έγινε άγνώριστο. "Οχι βέβαια παλάτι, αλλά ένα άρκετά μεγάλο και πολύ όρατο σπίτι, όπου ἡ μητέρα κι ὁ γιός μπορούσαν νά καθούνται με άνεση κι εὐχαρίστηση. "Ακόμη και τὸ περιβόλι οἱ εργάτες εκείνοι τὸ μεγάλωσαν ἀφοῦ γκρέμισαν τὸ μαντρότοιχό του και τὸν ξαναχτίσαν μικρότερο. "Επειτα ξαναμπήκαν στήν ταμπακέρα.

"Ο Γιαννάκης ἔβλεπε έκστατικός αὐτὸ τὸ θαῦμα. Κι ἡ Καλοκυρά πάλι τοῦ εἶπε :

— Μεταχειρίσου και τάλλα δῶρα τῶν Πνευμάτων τοῦ βουνοῦ. Μὲ τὸ κρεμμύδι ποῦ σοῦ χάρισε ὁ Γιαννίας μπορεῖς νά ἔχῃς ὅτι θέλεις, και τὸ νύχι τοῦ Γάτου θά διατηρῇ τὴν υγεία σου και τὴ νεότη σου. Θά εἶσαι εὐτυχημένος. Γειά σου, καλὸ μου παιδί.

Κι ἡ Καλοκυρά ξαναφίλησε τὸν Γιαννάκη και χάθηκε.
 (* Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΧΙΟΝΗΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Ο Χιονῆς δὲν ἦταν, ὅπως θά νόμιζε κανεῖς, ένα ἄσπρο μαλλιαρὸ γατάκι τῆς Ἀγκύρας, οὔτε ένα Δουλοῦ με μύτερ μουσοῦδι. "Ἦταν ένα κάτασπρο μικρὸ κουνελάκι με μάτια ρουμπινιά. "Ἡ μύτη του, ποῦ ἔμοιαζε με ροδόφυλλο, ἦταν πάντα σὲ κίνηση μυρίζοντας δεξιά κι ἄριστερά. Εἶχε ἀκόμη μιὰ οδρίτσα τὸση δά, ένα μικρὸ δειγμά ούρας, ὅπως τοῦλεγε ἡ κυρία του. Μά εκείνο ποῦ ἦταν δυσανάλογο στὸ μικρὸ αὐτὸ πραιματάκι ἦταν δυὸ αὐτάρες μεγάλες, τεντωμένες ψηλά σὰν κεραίες ραδιοφώνου, ποῦ κουνιόντουσαν ἀστεία παρακουλουθώντας τὰ ἤχητικά κύματα. "Ἦξερε πολλὰ πράγματα ὁ Χιονῆς ποῦ σ' ἔκαναν νά τὸν ἀγαπᾶς. "Ἦξερε νά στέκεται στὰ πίσω του πόδια σουζα, γιὰ νά σοῦ ζητήσῃ νά τὸν πάρῃς ἀγκαλιά. Κι ὅταν τὸ γινόταν τὸ χατήρι ἔχανε τὸ μουσοῦδι του στὸ λαιμό σου και σ' ἔγλυφε με τὴ γλώσσα του τὴν ὕψη και ζεστή. "Ἦξερε νά τρέχῃ στὸν κήπο σὰν τρελλός, πηδώντας και τινάζοντας τὰ πίσω του πόδια στὸν ἀέρα σὰν νά πατούσε σ' ἀναμένα κάρβουνα.

τῆς στὸν ἥλιο. "Εκείνη μαῦρη και πελώρια αὐτὸς κάτασπρος και τόσο μικρούλης.

Κι εἶναι περίεργο πὼς ἡ Ντούλταη δὲν τὸν πείραζε, αὐτὴ ποῦ δὲν ἄφηνε νά φανῇ ὅποτε μουστάκι γάτας στὸ βραχίλιό της ποῦ εἶχε γιὰ σύνορον τοὺς τοίχους τῆς μάντρας. "Απὸ τὴν πρώτη φορά ποῦ τὸν εἶδε πλησίασαν σιγά-σιγά ὁ ένας τὸν ἄλλον και μυρίστηκαν πολλὸ μῦτη με μῦτη. "Ο Χιονῆς δὲν εἶδε καθόλου φόβο, δὲν κούνησε ὅποτε τὸ ένα τοῦ αὐτί. Φαίνεται ἡ Ντούλταη ἐξετίμησε δεόντως τὸ θάρρος τοῦ μικροῦ και τὸν πήρε ὅπο τὴν προστασία της.

Δὲ φοβόταν ἀκόμη νά περπατᾷ πάνω στὸ πηγάδι και νά με κἀνῃ νά τρομάζω πὼς θά ξεφύγῃ τὸ σκέπασμα και θά πέσῃ μέσα. Μπᾶ ! ἐκεῖνος μ' ὄλη του τὴν ψυχραιμία ἔχωνε τὴ μύτη του στὶς χαραμάδες, ρέμβάζε, ἐξήταζε τις λεπτομέρειες τῆς ἀ-

λυσίδας και καθρεφτιζόταν στὸ λίγο νερὸ ποῦ εἶχε ὁ κουβάς.

Δὲν φοβόταν ὅτε τὸ χέρι μου ποῦ τοῦ κουνούσα ἀπειλητικά, κάνοντας πὼς θά τὸν δαίρω, ὅταν μοῦ ἔτρωγε τὰ λουλούδια. Γιατί ποτὲ δὲν τὸν εἶχε δαίρει κανεῖς, ἦταν τόσο χαριτωμένος ἀκόμη κι ὅταν μασουλούσε τὰ πράσινα φύλλα. Γύριζε σὰν οἰκοδομότης μέσα στὸν κήπο με τὸ μαλακὸ ἄσπρο γουναρικό του ποῦ φρόντιζε πάντα νά τὸ ἔχῃ τῆς ὥρας.

"Ἦξερε πολλὸ καλὰ νά κἀνῃ τὴν τουαλέττα του ὁ Χιονῆς. Καθόταν σουζα και γλυφόταν σὰν τὴν γάτα. "Ὅπου δὲν ἔφτανε ἡ γλώσσα του πλενόταν με τὰ χέρια του, σὰ μικρὸ ἀνθρωπάκι ἔπλενε τὸ μουτράκι του με τὰ δυὸ του μπροστινὰ πόδια, ὕστερα κατέβαζε τις αὐτάρες του και τῆς ἔπλενε κι' αὐτές.

"Ὅταν δὲν πῆγαινα νά τὸν βρῶ στὸν κήπο χωνόταν αὐτὸς μέσα στὶς κάμαρες και με ζήτησε. "Ἐβαζε πρώτα τὴν ἄκρη τῆς μύτης του, ὕστερα τὸ ένα του μάτι και ὅταν βεβαιωνόταν πὼς δὲν ἦταν μέσα ἡ γάτα ἔτρεχε με τὸ πηδηχτὸ του περπάτημα κοντὰ μου.

Τὸ παιδὸ ἀγαπημένο μας παιγνίδι ἦταν νά παίζουμε κωνηγητὸ τ' ἀπογέμματα στὸν κήπο. "Εκεῖνος πηδοῦσε σὰν ἄσπρη μπάλα, κάνοντας τσαλίμια ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. "Ὑστερα πῆγαινε στὴ γωνιά ποῦ φύτρωναν τὰ μῶδ δειλινὰ ποῦ εἶχαν τόσο θεριέψει κι' ἔμοιαζαν με θάμνους. "Εκεῖ μοῦ κρυβόταν. Τὸν ἐνοιωθα, ἀπὸ τὸ σάλεμα τῶν πράσινων φύλλων, πὼς περπατοῦσε προσεχτικά. Και πάντα καταγίταν ἔξωφρα, σὰν ἄσπρο διαβολάκι, ἀπὸ κεῖ ποῦ δὲν τὸν περιμένα και με τρώμαζε.

Μοῦ εἶχε γίνῃ τόσο ἀγαπητὸ αὐτὸ τὸ ζωάκι κι' ὅμως μ' ἔβαζε σὲ φασαρίες. "Ὅταν τὸν ἄφηνα ἐλεύθερο στὸν κήπο ἦταν ἡ καταστροφή γιὰ τὰ λουλούδια τὰ κίτρινα και κόκκινα σκυλάκια, ποῦ τὸν στόλιζαν πάντα τέτοια ἐποχῇ, δὲν εἶχαν μείνει παρὰ μόνο κοτσάνια, τοὺς εἶχε φάει ὅλα τους τὰ φύλλα, ὅσα ἔφτανε. Κι ἡ ἀνοιξη περνοῦσε, ἤθελα νά φυτέψω καινούρια λουλούδια και συλλογίζομουν τὸν Χιονῆ. "Αν τὸν ἔκλεινα στὸ πλυσταριὸ ἔτρωγε τὴν ξύλινη πόρτα γιὰ νά περνεῖ φαίνεται ἡ ὦρα του ἔκανε τὸν μαραχικό.

Δὲν ἤξερα τί νά τὸν κάνω. "Ἦθελα κάπου νά τὸν χάρισω, ἀλλά νά μὴν τὸν σκοτώσουν γιὰ νά τὸν φάνε. Στεπτόμουν πάλι νά τὸν πάρω στὴν

ἐξοχή ποῦ μέναμε τὸ καλοκαίρι και νά τὸν ἀφήσω ἐλεύθερο στὸ δάσος. "Αλλά ἦταν τόσο ἡμερος, τόσο ἄμιαθος ἀπὸ κίνδυνο ποῦ θά τὸν ἔπιαναν τὰ πρώτα σκυλιὰ τῶν κωνηγῶν ἔμα ἀρχίζε τὸ κυνηγι. Τὸν φανταζόμουν κι' ὅλας στὸ στόμα ἑνὸς πελώριου κωνηγόσκυλου νά τινάζῃ ἀπελπισμένα τὰ πόδια του και νά βγάξῃ ἐκείνη τὴν φιλή φωνή του, ποῦ ἔμοιαζε με τὸ σύριγμα τοῦ κοντυλιοῦ στὴν πλάκα και σήμαινε κίνδυνο. Κι ἤρθε ὁ Χιονῆς μόνος νά με βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο. "Ενα πρωτὸ τὸν γύρευα ἄδικα στὸν κήπο φωνάζοντας «Χιονῆ, Χιονῆ». "Αρχισὰ νά φοβάμαι ὅταν ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πλυσταριοῦ μὰ δὲν ἤρθε κοντὰ μου. Πῆγα, τὸν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου. "Ἐβαλε τὸ κεφάλι του στὴ συνθητικὴν του θέση, κάτω ἀπ' τὸ λαιμό μου, και μ' ἔγλυφε με τὴ γλώσσα ποῦ ἔκαγε αὐτὴ τὴν φορά. Και ἡ μύτη του ἦταν στεγνὴ. Κοίταξα τὸ φάι του, δὲν τὸ εἶχε ἀγγίξει. Τοῦ ἔφερα ἕνα μικροῦλίφυλλο, ἔτριψε τὴ μουρίτσα του πολλές φορές ἀπάνω του, με κοίταξε με τὰ ρουμπινιά του μάτια, μὰ δὲν τὸ ἔφαγε. Σκέφτηκα πὼς ὁ Χιονῆς ἦταν ἀρρωστος και ἤθελα τ' ἀπογέμμα νά πῆγαινα νά ρωτήσω τὴν κυρία ποῦ μοῦ τὸν χάρισε τί νά τοῦ κάνω. Μὰ τὸ μεσημέρι ἤρθαν και μοῦ εἶπαν πὼς πέθανε. Τὸν βρήκαν ἔσπλωμένο στὸν ἡσυχίο τῆς μυγαλιᾶς. "Εκεῖ ποῦ πῆγαινε και ἔσπλωνόταν κάθε μεσημέρι γιὰ νά ἔσκουραστῇ, ἀφοῦ εἶχε κάνει ἄνω κάτω τὸν κήπο ἀπ' τὰ τρεχαλητά του.

Εἶπα νά τὸν σηκώσω. Δὲν ἤθελα νά δῶ ἀκίνητο και ἀψυχο αὐτὸ τὸ μικρὸ ζωάκι ποῦ ἦταν πάντα ὄλο ζωὴ και παιγνίδι. Και λυπήθηκα τόσο πολὸ τὸ μικρὸ κουνελάκι ποῦ ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι και πέθανε με τις πρώτες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΦΩΤΟ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ Η ΠΑΝ... ΣΤΟ ΜΑΒΘΑΟ!

Στὴ βάπτισή, καθὼς ἔφερε, ὁ παπᾶς ρωτᾷ τρεῖς φορές τὸν ἀνάδοχο (νονό) : « Ἀπετάξω τῷ Σατανᾷ ; » κι' αὐτὸς πρέπει νάπαντᾷ κάθε φορά : « Ἄπεταξάμην », ποῦ ὁ ἴδιος ὁ παπᾶς τοῦ τὸ ψιθυρίζει. Πολλοὶ ἀνθρωποὶ τοῦ λαοῦ, ποῦ δὲν ξέρουν τὴ λέξη, ὅτε τὴν ἀκούνε καλά, ἀπαντοῦν με στόμφο « ἀποταξάμενος ! ».

Ἀλλά κάποτε κάποιος νονός, ἐντελῶς ἀγράμματος, τὴν πρώτην φορά ποῦ τὸν ρώτησε ὁ παπᾶς : « ἀπετάξω

τῷ Σατανᾷ ; » ἀκούσε : « νὰ πετάξω τὸ Σατανᾶ ; » και βιάστηκε νά ἀπαντήσῃ με τὴ μεγαλύτερη προθυμία : — Χά-χά ! (δηλαδὴ ναι).

Και πάλι ὁ παπᾶς : — « Ἀπετάξω τῷ Σατανᾷ ; » — Και πάλι ὁ νονός, ἐντονώτερα : — Χά-χά !

Τὴν τρίτην φορά ὁ ἀνθρωπος ἐθόμωσε. Μὰ ἦταν και νά τὸν ρωτοῦν και νά τὸν ξαναρωτοῦν : Και φώναξε χειρονομώντας ζωνηρά : — Πέταχ' τον, παπά μου, νά πάῃ... στὸ Διάβολο !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΚΟΥΚΟΣ — ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ —

Στὸ ἀνοιξιᾶτικο περιβόλι, ἡ Σία καθόταν και διάβαζε μονάχη, "Ἐξάφρα, ἀκούσε ένα θρόισμα και ὕστερα έναν κρότο, σὰν ν' ἀποσπάσθηκε κάτι ἀπὸ τὴ φυλλωσιά τῆς μεγάλης μουμουλιάς και ἔπεσε χάμω. Τί νάταν :

Σηκώθηκε, ἄφησε τὸ βιβλίον της στὸ σκαμνὶ και πλησίασε με προφύλαξη. Γιατί μιὰ φορά εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ δέντρο ένα μεγάλο πληγωμένο φίδι. "Αλλά ὄχι. Τώρα ἦταν ένα πουλί. "Ενα μεγάλο πουλί με γρότζα πούπουλα, σὰν τοῦ τρυγονιοῦ, ἔσπλωμένο μπρούμυτὰ, με τις φτεροῦδες ἀνοιχτές, σὰν ἀναίσθητο ἢ σὰν νά ψυχμαχοῦσε.

"Ἐπλησίασε ἀφοβᾶ, ἔσκυψε κι' εἶδε : "Α, ένας κούκος ! Στὸν λαιμό του ἦταν περασμένος ἕνας βρόχος. Εἶχε πιασθῇ φαίνεται σὲ καμμιά παιδιάσικη παγίδα, εἶχε καταφέρει νά ξεφύγῃ κι' εἶχε πετάξει ὡς τὴ μουμουλιά. "Ἄλλ' ἂν εἶχε κοπῇ ὁ ἀδύνατος σπάγγος, δὲν εἶχε ὅμως ξεσφιχθῇ κι' ὁ βρόχος, ὅποτε ν' ἀφήσῃ τὸ λαιμὸ ἐλεύθερο ν' ἀναπνήσῃ.

"Ο κούκος ὁ ἀγωνιστοῦσε νά τὸν ξεσφιξῇ, νά τὸν βγάλῃ με τὰ πόδια του με τὴ μύτη του, μὰ δὲν ἔκαμε τίποτα. "Ἰσως μάλιστα τραβώντας τὸν σπάγγο, νά τὸν ἐσφιξε περισσότερο. Πινυγμένος, ὁ δυστυχισμένος, ἔχανε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τις δυνάμεις. Δὲν μποροῦσε πιὰ νά στέκεται στὸ δέντρο. Κι' ἔπεσε ἀπὸ κεῖ πάνω ἐτομοθάνατος.

"Ὅλ' αὐτὰ ἡ Σία τὰ κατάλαβε σὲ μιὰ στιγμή. Τὸ πουλί σάλεψε ἀκόμα, ἄρα δὲν εἶχε ξεψυχήσει. Τὸ πήρε ἀμέσως στὸ χέρι της, τοῦ ἔλυσε εὐκολὰ τὸ βρόχο τοῦ ἔτριψε ἐλαφρὰ τὸν λαιμό, τοῦ ἀνοῖξε τὸ στόμα.

Μὲ τὰ μάτια ἀκόμα κλειστά, ὁ κούκος ἀρχισε νά συνέρχεται. Και γιὰ νά τὸν περιποιηθῇ καλύτερα, νά τὸν

σώσῃ, — ἂν τὸν ἄφηνε ἐκεῖ — ἔξω, ἀνίκανο νά πετάξῃ ν' ἀμυνθῇ. θὰ τὸν ἔτρωγε καμμιά γάτα — τὸν ἔμπασε στὸ σπῆτι και τὸν ἔκλεισε σ' ένα μεγάλο κλουβί.

"Ἄμα τὸν κάμω καλά, συλλογίζεσταν, θὰ τὸν ἐλευθερώσω !

* *

Και τὸν ἔκαμε. "Ἡ Σία ἀγαποῦσε πολὸ τὰ λουλούδια και τὰ πουλιά. "Ἦταν ἡ μαγία της. Στὸ περιβόλι, κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα ἢ μικρὰ ὀπωροφόρα, ἀνάστανε κάθε λογῆς λουλούδι, στὴν αὐτὴ εἶχε κόττες, πάπιες, γάλους — χωριστὰ τὰ κουνέλια της — και στὸ σπῆτι ἕνα σωρὸ κλουβιά με καναρίνια, φλώρους και καρδερίνες. Εἶχε και μιὰ παμπόνηρη καρακάξα, ποῦ γύριζε ἐλεύθερη με κομμένα φτερά και τις ἔκανε ένα σωρὸ κλεψίτες και ζημιές.

"Αλλά τὸν κούκο πὼς θά τὸν κρατοῦσε ; Ὅτε σὲ κλουβί μποροῦσε νά ζῆσῃ αὐτός, ὅτε νά τοῦ κόψῃ τὰ φτερά γιὰ τὰ γυρίσῃ στὸ σπῆτι. "Αγγιόπουλο. "Ενα χαριτωμένο ἀγγιόπουλο, ποῦ θά τὸ ἄφηνε ἐλεύθερο στὸ ἔξωφωτο, νά χαρῇ τὴν ἀνοιξη και τὴ ζωὴ του μόλις θάδλεπε πὼς εἶχε δυναμώσει και μπορούσε νά μεταχειρίζεται τὰ φτερά του.

Τις πρώτες μέρες, στὸ κλουβί καθόταν μουλωμένο. Μόνον νερὸ ἔπινε μονάχο του. Για νά φάῃ ἔπρεπε νά τὸ πιάνῃ ἡ Σία και νά τοῦ ἀναίγῃ τὸ στόμα.

"Ὑστερα ἀρχισε νά τρώγῃ χωρὶς βοήθεια. Κι' ἐκείνη τοῦ κουβαλοῦσε ἀπ' ὅλα — σπόρους, χόρτα, σκουλήκια, κρέας ὡς και ψωμί, γιατί δὲν ἤξερε τί μποροῦσε νά τρώγῃ ἢ νά προτιμᾷ ἕνας κούκος. Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς ὁ φυλακισμένος ἔτρωγε λιγάκι ἀπ' ὅλα, ἀνόρεχτος πάντα και περίλυπος ἕως θανάτου.

"Ἐκοίταξε τὴ Σία σὰν ἐχθρό — κι' ἄς ἔλενε πὼς τὰ ζῶα ἔχουν τὸ ἐνστικτο νά γνωρίζουν τοὺς φίλους τους — κι' ἐνόμιζε χωρὶς ἄλλο πὼς τὸ κλουβί ἐκεῖνο, ὅπου τὸν ἔκλεισαν, ἦταν ἡ συνέχεια τοῦ βρόχου ποῦ τὸν εἶχε πιασῇ.

Γι' αὐτὸ, μόλις ἀρχισε νά συνέρχεται και νά δυναμώνῃ, ἀρχισε και τις ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νά ξεφύγῃ, νά ἐλευθερωθῇ. "Ὅλο στὰ σύρματα τοῦ κλουβιοῦ βρισκόταν και τὸ ταμπούσε, ἢ περνοῦσε τὴ μύτη του ἀνάμεσα σὲ δυὸ και πολεμοῦσε νά τ' ἀνοῖξῃ γιὰ νά περάσῃ και τὸ κεφάλι του.

Μὰ τὰ σύρματα ἦταν στερεά, δὲν κουνιόνταν και τὸ φυλακισμένο πουλί πῆγαινε νά δοκιμάσῃ ἄλλα.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Εύγνωμοσύνη! είπε ο κύριος Πέτρος, αφού λίγο έλειψε να μας πεθάνη το κορίτσι μας! Νά τή συγχωρήσουμε, μάλιστα, δεν λέω όχι. Μά να της χρωστάμε κι' εύγνωμοσύνη, πάει πολύ.

Η κυρά Μαρία όμως έβρινε πιδωσάτα και πιδ δικαία από το γιό της και παραδεχόταν πως χρωστούσε πολλά στη γυφτοπούλα, που δεκαπέντε δλόκληρες ημέρες δεν έκανε ούτε ένα βήμα έξω από το χάνι, αυτή που τόσο αγαπούσε τους δρόμους και την ελευθερία. Έμενε ώρες δλόκληρες καθιστή επάνω στο μεγάλο κρεβάτι, ακούνητη, έχοντας ακουμπισμένη επάνω της την Έμορφια

ταν σχεδόν ακατόρθωτο πράγμα να χωρίσουν τα δύο κορίτσια.

Η κυρά Μαρία προσπαθούσε με κάθε τρόπο ν' αποτραβήξει την Έμορφια από τη γυφτοπούλα και να χαλαρώση τον σύνδεσμο των δυο κοριτσιών, μα στάθηκε αδύνατο. Ούτε τα χάδια, ούτε τα δώρα, ούτε τα καινούργια φορέματα και η ώραία κουκλα που της αγόρασαν επίτηδες από το Κατωχώρι, δεν ωφέλησαν σε τίποτα. Η Έμορφια ήταν άμεταπειστη. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να χωριστή τη φιλενάδα της. Και όταν μολαταυτα ήρθε η ώρα για να στείλουν τη γυφτοπούλα στο Όρφανοτροφείο, η απελπισία της Έμορφιας ήταν απεριγράπτη. Θέλησε να πάη

Η Μαρία κοιτάζε την κοιμισμένη συντροφισσά της...

που ήθελε να κοιμάται στην άγκαλιά της Μαρίας.

Όπωςδήποτε όμως οι δύο γέροι έβριναν πως θα ήταν καλύτερο να φύγη η γυφτοπούλα από το σπίτι και να την κλείσουν στ' όρφανοτροφείο για να πάρη ανατροφή χριστιανική και να γίνη άνθρωπος, αντί να γυρίση από το ένα χωριό στ' άλλο παίζοντας το ντέφι της.

Η απόφαση πέφτηκε, μα η πραγματοποίησή της ήταν δύσκολη, τουλάχιστον ώσπου ν' αναρρώση έντελως η Έμορφια. Μά αυτή βλέποντας την προθυμία της φίλης της γινόταν δλο και πιδ απαιτητική και είχε την άξιση να της κάνη η γυφτοπούλα δλα της τα καπρίτσια και να την διπηρετή στο κάθε τι. Και αφού ακόμα μπήκε στην ανάρρωση και μπορούσε πιδ να εργάζεται κι' αυτή, δεν έννοουσε ούτε τα χεράκια της να βρέξη κι' ούτε καν μια στιγμή να μείνη χωρίς τη Μαρία. Έτσι φαινό-

μαζι ως το Κατωχώρι απ' όπου θα έπαιρνε η Μαρία το λεωφορείο. Ω, πόσο θλιβερός ήταν αυτός ο δρόμος σήμερα. Που ο καιρός που εδύμε και γελαστές πήγαιναν οι δυο μικρούλες κάθε πρωί στο σπίτι του γιατρού για να τους κάνη το μάθημα ή μητέρα του.

Ο κύριος Πέτρος έρχοταν από πίσω μαζί με την κυρά Μαρία και οι δυο τους για να κρύψουν τη συγκίνησή τους προσπαθούσαν να φαίνονται σκυθρωποί και αστηροί, μα η καρδιά τους τό ήξερε τί αισθάνονταν. «Ας είναι, αυτή η μικρή είχε και τα καλά της. Αν τουλάχιστον μετάνιωμε και γύρευε συγχώρηση και υποσχόταν πως...». Και με αυτές τις σκέψεις κοιτάζαν τα δυο κοριττάκια που τραβούσαν μπρός. Από τα δύο η Μαρία είχε το κεφάλι ψηλά, τα φρόδια της ζαρωμένα και τα χείλη της κρέμονταν περιφρονητικά. Η Έμορφια κρεμόταν σχεδόν από το μπράτσο της φι-

λενάδας της, δάκρυζε αδιάκοπα και τα δάκρυά της της θάμπωναν τα μάτια και την έμποδίζαν να βλέπη κι' έτσι σε κάθε βήμα σκόνταβαν τα πόδια της.

Η Μαρία, δεν είχε όμως κανένα σκοπό να ζητήση συγχώρηση, ούτε καν έβλεπε το λόγο. Τα παιδιά εδκόλα ξεχνούν τα σφάλματά τους. Τόσο είχε μετανιώσει και τόσο είχε λυπηθη για' όσα έγιναν εξ' αιτίας της, ώστε είχε συγχωρήσει κι' αυτή η ίδια τον έαυτό της. Σκεπτόταν μέσχη κι' έλεγε πως η κυρά Μαρία κι' ο κύριος Πέτρος έπρεπε να είχαν κατάλαβει την μετάνοιά της και να ξέρουν πως είχε πιδ πάρει την απόφαση να μην ξαναρχίσχη πιδ τις εκδρομές της κι' έπρεπε ακόμη να νιώζουν πόσο αγαπούσε την Έμορφια και αυτούς. Αφού λοιπόν τα ήξεραν δλα αυτά κι' όμως την έδιωχναν, δεν καταδεχόταν κι' αυτή να τους παρακαλέση να την κρατήσουν. Όχι, ούτε θα τους παρακαλέση, ούτε θα κλάψη, γιατί δεν θα ωφέληση σε τίποτα. Μήπως δεν εκλαιγε και η Έμορφια; Και όμως ενώ την αγαπούσαν τόσο πολύ, δεν τους συγκινοούσαν τα κλάμματά της. Και θα τους συγκινοούσαν της Μαρίας;

Υστερα από λίγο έφτασαν στο Κατωχώρι και μπήκαν μέσα στην ευρύχωρη σάλλα του χανιού της Κουκουναριάς, περιμένοντας το λεωφορείο. Ο γιατρός βρισκόταν κιόλας εκεί για να αποχαιρετήση τη μικρή μάγισσα, όπως έλεγε στ' άστεια τη γυφτοπούλα. Την πήρε κατά μέρος και της είπε με πατρική αγάπη:

— Όπου κι' αν πές, πρόσεχε να είσαι φρόνιμη, να γίνης καλό κορίτσι και... λυπούμαι που δεν είναι εδώ η μητέρα σου. Μά εσύ ξέρεις να γράφης. Νά μās γράφης τη διεύθυνσή σου να ξέρουμε που μένεις και να είσαι ήσυχη πως έμεις ποτέ δεν θα σε ξεχάσουμε... Πάρε τοβτο και κρύψε το. Ν' αγοράσης μ' αυτό δ, τι σ' άρσσει... Και ο Θεός μαζί σου, καλό μου κοριττάκι.

Και ο γιατρός έφλησε τη γυφτοπούλα, που δάγκωνε τα χείλια της για να μην κλάψη.

Κλι, κλάκ! Ακούστηκε ο ήχος του καμτσικιού από μακρὰ και ο κρότος που έκαναν οι τέσσερις ρόδες του λεωφορείου επάνω στο καλντιρίμι του δρόμου. Το λεωφορείο έρχεται. Είναι φορτωμένο ως επάνω, επάνω στη στέγη του είναι δεμένα μπαούλα, δέματα, κοφίνια σκεπασμένα μ' ένα μαυρο μουσαμά. Από τα παράθυρά του πρόβαλαν οι επιβάτες τα κεφάλια τους, που μόλις στάθηκε το

αμάξι, εδθής επήδησαν κάτω και έτρεξαν μέσα στη σάλλα του ξενοδοχείου για να δροσίουν το λαιμό του, τον κατάξερο απ' τη σκόνη.

Οι διπληρέτες του ξενοδοχείου ξεέψαν τ' αλογα που τηδόντας έτρεξαν μόνα τους στ' άχούρι, κι' έξεψαν άλλα. Ξεφόρτωσαν τις βαλίτσες και τα δέματα και φόρτωσαν καινούργια και σε λίγο ακούστηκε η ήχηρή φωνή του άμαξά: «Στις θέσεις σας!» Οι επιβάτες σηκώνονται βιαστικά σφυογίζοντας τα χείλη τους, ρίχνουν ένα νόμισμα στο τραπέζι και τρέχουν στο λεωφορείο.

Μαζι με τους άλλους επιβάτες, άνεβαίνει και ο κύριος Πέτρος και φωνάζει τη Μαρία ν' άνεβη κι' αδ τη. Μά η Έμορφια δεν την αφήνει τη γεμίσει φιλά, με το πρόσωπο πλημμυρισμένο από δάκρυα: την φιλάει και η κυρά Μαρία, που από μέσα της είναι πολύ λυπημένη και δεν ξέρει αν κάνει καλά ή κακά που διώχνει τη γυφτοπούλα. Η γυφτοπούλα χαμογελάει στο γιατρό, χαμογελάει στην Έμορφια και μέσα από το κύλισμα της ρόδας και το χτύπημα των κουδουνιών, ακούει τους θρήνους της Έμορφιας που κλαίει απαρρηγόρητα.

Τό λεωφορείο για πολλή ώρα περνοούσε από μέρη άγνωστα στη γυφτοπούλα. Τα βουνά γίνονταν δλο και χαμηλότερα και τ' άμπέλια και τα χωράρια βιαδέχονταν τα λειβάδια και τα δάση.

Ο κύριος Πέτρος δάγκωνε το μoustάκι του και καθόταν άμλητος και η γυφτοπούλα κοιτάζε τα μέρη που

περνοούσαν και αναθυμίδταν τα λόγια του γιατρού και έπιασε το πουγί που της είχε δώσει αυτός και το έχωσε στην τσέπη της.

(Ακολουθεί) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΙ' Η ΑΛΕΠΟΥ

Ο κύριος Κόρακας στὰ δέντρο Νά καλοκαθίσχη πάει. Και στὴ μύτη του κρατάει Τ' άσπρο πουλάκι φτερό.

Η κυρά Άλεπού τὸν βλέπει Κι' από κάτω τριγυρίζει Τὸ τσοκί πὴς μυρίζει Και τὸν λέει γλυκά πολύ:

— Καλήμέρα, Κόρακα μου! Στὸ δέντρον θρονιασμένος, Είσαι τρισκαριατωμένος Μὲ τὰ λαμπερὰ φτερά.

Άχ πὸς ήθελα ν' ακούσω Μία φορά τὸ λάλημα σου Θάσαι, αν μοιάζει τὰ φτερά σου, Βασιλιάς μέσ' τὰ πουλιά;

Ο κύριος Κόρακας τὰ χάνει, Κι' από τὴν πολλὴ χαρὰ του, Γιὰ νὰ δείξη κι' ἡ καλιὰ του Πὸς εἶν' ὁμορφὴ πολύ,

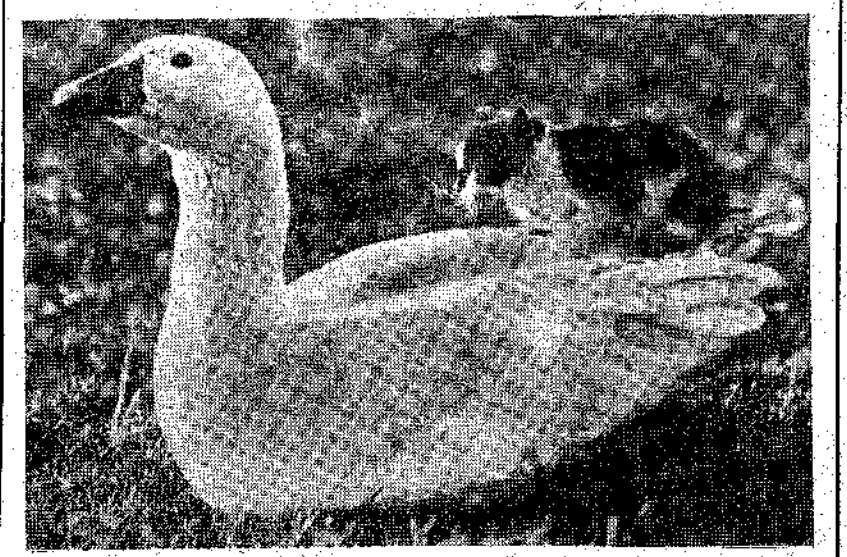
— Κρά-κρά-κράου! ἔφωνίζει, Και τὸ στόμα εἶσι ἀνοίγει Ὅπου αφήνει νὰ τοῦ φύγη, Νά τοῦ πῶσὲ τὸ τυρί,

Η Άλεπού τ' ἀρπά και λέει: — Μάθε τώρα, φουκαρά μου, Πὸς οἱ κολακίες δὲ χάμου Ἄπ' τὶς κολακίες εἶν'.

Ντροπιασμένος χάσκει ἐκεῖνος: «Εἶν' ἄργά πιδ!» λέει και σκάνει, Μά μεγάλο ὄρκο κάνει, Πὸς ἐγὼ δὲν τὸν γελοῦν.

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μία πάπια και μία γάτα, καθισμένη στη ράχη της.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

(Βλ. «Διάπλασις» τοῦ 1938, φύλλ. 34)

«Τι σὰς ἀρέσει ν' ἀκούτε στὸ ραδιόφωνο καὶ γιατί;» εἶχαμε ρωτήσει πέρ-σιν τὰ παιδιά.

Ἦταν φυσικὸν, μὲ τὴν σημερινὴ διάδοσιν τοῦ ραδιοφώνου ἢ ἐρώτησις αὐτὴ νὰ ἔχη ἐπιτυχίαν. Δὲν τὸ φανταζόμενον ὅμως πὼς θὰ εἶχε τόση, ὥστε ἀπὸ «Μικρὴ» ἢ Κυριακὴν μᾶς νὰ κοντέμῃ νὰ γίνῃ «Μεγάλη».

Καὶ ὅμως τόσες πολλὰς ἦταν οἱ ἀπαντήσεις ὥστε κόντεψα νὰ πελαγίσω καὶ μόνο χάρις στῇ βοήθειᾳ τῆς ἀδελφῆς μου Ἀγάπης, ποὺ με βοήθησε στὴν κατατάξιν τὰ ἐβγάλα πέρα.

Χωρίσαμε τίς ἀπαντήσεις ἀναλόγως μὲ τίς προτιμήσεις τῶν παιδιῶν. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἕνας μεγάλος σωρός: Ἐκείνοι ποὺ ἀγαποῦν τὴν μουσικὴν, κ' ἕνας ἄλλος πολὺ μικρότερος: ἐκείνοι στους ὁποίους ἀρέσουν διάφορα ἄλλα ἀκροάματα.

Ὁ πρῶτος σωρός διαίρεται σὲ πολλοὺς ἄλλους μικρότερους, ἀναλόγως μὲ τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς ποὺ ἀρέσει στὸν καθένα. Καὶ γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, πολλοὶ εἶναι ἐκείνοι ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τοὺς ἀρέσει ν' ἀκούν... τὸ σῆμα τοῦ σταθμοῦ. Μάλιστα, ἢ σύντομη ἐκείνη μουσικὴ φράσις ἀπὸ τὸν «Τσοπανάκο», κάνει τὴν Τόμπολα νὰ νομίζῃ πὼς βρισκται «καθισμένη κοντὰ στὸ βροχό, ἀνάμεσα πτὰ ἔλασα, κοντὰ στὴν πηγὴ μὲ τὸ κρουσταλλένον νερό», ἐμπνέει τὸν Στέφανο τῆς Δάφης σὲ σημεία ὥστε νὰ γράψῃ ἕναν ὀλόκληρο ἕμνο ποὺ ξεπερνᾷ τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ φέρνει μὲρὸς στὰ μάτια τῆς Στέλλας Βιολάντη κοπάδια προβάτων, καρδάρες μὲ γάλα, γαιοῦτες καὶ τυριά καὶ τῆς θυμίζει τὴ βουβίσια ζωὴ ποὺ τόσο νοσταλγεῖ, καὶ κάνει τὸν Ταυρομάχο νὰ νομίζῃ πὼς ἀκούει τὴ φλογέρα τοῦ Πάνα καὶ ἀναπνέει τὸν μρωμένο ἀέρα τοῦ βουνοῦ.

Ἐχομε ὅμως καὶ τὴ συνέχεια... τοῦ ραδιοφωνικοῦ προγράμματος τοῦ σταθμοῦ μᾶς. Μετὰ τὸ σῆμα παύεται πάν-τῃ ὁ ἔθνικός μᾶς ἕμνος. Αὐτὸς βέβαια ὅποτε τὸν ἀκούσουμε μᾶς ἐνθουσιάζει, μὰ ξεχωριστὰ μερικὸς μικροὺς πατριώ-τες, ὅπως τὴν Μελαγχροινὴ Κυπριακο-ποδία ποὺ σὲ πατριωτικὴ ἔξαρσι ἀναφωνεῖ: «Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ μὲ γεμίσῃ μὲ

καὶ ἕνα πλήθος ἄλλοι, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς ἀναφέρω ἕναν ἕνα. Τὸ Ἀγύρι-στο κεφάλι, λέει πὼς εἶχε ἀκούσει πολ-λὰς φορὰς τὸν ἕμνο, μὰ πάντα τοῦ κεν-τάει τὴν καὶ εὐλαστικὴ χορδὴ τῆς ψυ-χῆς του καὶ τοῦ θυμίζει πάντα πὼς εἶναι Ἕλληνας. Τὸ ἴδιο λέει καὶ τὸ Ὑδαίοπουλο ποὺ ἀναπτύσσει ἐκτενε-στερὰ τὴν προτιμήσιν του καὶ ποὺ μαζί μὲ τὸν Ἑθνικὸν ἕμνο ἀγαπᾷ καὶ τὸ πα-τριωτικὸ τραγοῦδι.

Τὰ τραγοῦδια αὐτὰ τὰ πατριωτικὰ, καὶ ἰδίως τὰ ἐμβατήρια εἶναι φυσικὸ ν' ἀρέσουν στὰ παιδιά. Ὁ Ἀνθρωπάκος ἐνθουσιάζεται τόσο ἀπὸ τὰ στρατιω-τῆ ἐμβατήρια, ὥστε καὶ τὴν ὥρα ἀκόμη «ποὺ δὲν εἶχε κέφι γίνεται εὐθυμος καὶ ἀρχίζει νὰ τραγοῦδῃ». Τὸ Δευδὲ μᾶς στέλνει μᾶ ἀπάντησιν στολιμμένη καὶ μὲ νότες, ἀλλὰ δυστυχῶς στὸ σολφέζ ἔ-παιρνα πάντοτε 1 κ' ἔτσι δὲν ξέρω νὰ τίς διαβάσω. Ἐπειδὴ ὅμως στὴν ἀνάγνωσιν εἶχα κάπως μεγαλύστερ ἐπι-τυχίαν, εἶδα πὼς ἀρέσει καὶ σ' αὐτὸν ἢ ζωηρὴ καὶ πεταχτὴ μουσικὴ τῶν ἐμβα-τηριῶν. Σὲ μᾶ ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ στέλ-νει χωριστὰ, μὲ παρακαλεῖ νὰ... χάσω

«Πῆρα τὴν πένα καὶ κάθησα νὰ γράψω...»

τὴν ἀπάντησίν του. Μὰ τέτοια ἐπισό-δια μόνο στὴς ἀληθινὰς Κυριακὰς συμ-βαίνουν. Στὴ Γαλήνη, ἀρέσουν τὰ πα-τριωτικὰ τραγοῦδια, ποὺ τῆς φέρνουν δάκρυα στὰ μάτια καὶ στὴν Ἀλεξία ἀ-ρέσει κάθε μουσικὴ φθάνει νὰ εἶναι παιγμένη ἀπὸ Ἕλληνα καλλιτέχνη.

Ναὶ μὰ δὲν λέει πὼς τῆς ἀρέσουν τὰ πατριωτικὰ τραγοῦδια; πὼς τὴν ἔ-βαλες σ' αὐτὸ τὸ σωρό; πετάχτηκε ἢ ἀδελφῆ μου ἢ Κική.

— Ἀρκεῖ ποὺ ἡ ἀπάντησίν της εἶναι πατριωτικὴ. Ἡ θέσις της εἶναι ἐδῶ: ἐξήγησε ἢ κυρία Διάπλασις.

— Στὸ σωρό αὐτὸν ἀνήκει καὶ ὁ Γε-λαστός Ἀντιπλοίαρχος ποὺ τοῦ ἀρέ-σουν τὰ ἐνθουσιάζοντα ἐμβατήρια, μὰ καὶ τὰ λαϊκὰ τραγοῦδια, ποὺ μ' ὄλο ποὺ δὲν εἶναι κατωμένα ἀπὸ μεγάλους καλ-λιτέχνες, συχνὰ εἶναι ἀριστουργήματα.

Καὶ ἀπ' αὐτὸν ἐρχόμεστε στὸ μεγα-λύστερο σωρό: Ἐκείνων ποὺ προτιμοῦν τὰ ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγοῦδια. Τὸ Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι λέει πὼς αὐτὰ τὰ τραγοῦδια τοῦ ἀρέσουν «γιατὶ εἶναι ἢ μουσικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ», ὁ Μελαγχολικός Ὀνειροπόλος νοιώθει ὅλας τίς πατριωτικὰς ἀναμνήσεις νὰ ξυπνοῦν μέσα του κάθε φορὰ ποὺ ἀ-κούει τὸ «Γέρο Δῆμο». Ἐπίσης καὶ ὁ Ἀρης ἀκούγοντας τὰ κλέφτικα τραγοῦ-δια συγανῆται γιατί θυμᾶται τοὺς ἀρ-ματολούς, τοὺς κλέφτες, τὸν καιρὸ τῆς

σκλαβιάς καὶ τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐλευ-θερίαν. Τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ἐνθου-σιάζει ἐπίσης τὴν Καταιγίδα, τὸν Σπύ-ρο Δ. Τόμπορο, ποὺ τοῦ ἀρέσουν καὶ τὰ δοῦρια, τὴν Ὀνειρομένη Παρτίδα, Ἡλέντρα, τὴν Μῆ-μοῦ-ἄντου κ' ἕνα πλήθος ἄλλα παιδιά ποὺ ἀν ἀνέφερα τὰ ὀνόματά τους θὰ γέμιζε μᾶ ὀλόκλη-

«Βλέπω τὸν ἀρχιμουσικὸ νὰ διευθύνῃ».

ρη στήλῃ. Καὶ τώρα οἱ πατριώτες τε-λείωσαν.

Ἐρχονται οἱ μουσοτραφεῖς καὶ οἱ σοβαροὶ. Ἡ Μεροστέης ψέλνει ἕναν ἕ-μνο στὴ μουσικὴ ἀναφέροντας τὰ ὄρατα λόγια τοῦ Romain Rolland: «Ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ ἄσμα τῶν αἰώνων καὶ τὸ ἄθος τῆς ἱστορίας. Βλαστᾷ καὶ στὴ λύπη καὶ στὴ χαρὰ τῆς ἀνθρωπό-τητος». «Μουσικὴ! Μουσικὴ! Μουσι-κὴ!» φωνάζει τρεῖς φορὰς ἡ Δευκὴ Καμέλια, ποὺ δηλώνει πὼς «δὲν ἀ-κούει ὄρατα μουσικὴν «αἰσθάνεται πὼς δὲν εἶναι πιά ἄνθρωπος, μὰ πλησιάζει στὸ θεῖο». Στὸν Ὀλυμ-πιονικὴ φαίνεται παραξένο πὼς ὁ-πάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ραδιόφωνο ἀποκλειστικὰ γιὰ ν' ἀκούνε σοβαρὴ μουσικὴ. «Ἄς μὴ γελάσουν μαζί μου, προσθέτει, ὅσοι ζοῦν στὴν πρωτεύουσα, ὅπου μπο-ροῦν ν' ἀκούνε καὶ καλοὺς σολιστ καὶ καλὰ κονσέρτα. Ἐδῶ στὴν ἐπαρ-χία εἶναι τόσο σπάνια αὐτὰ, καὶ μόνο τὸ ραδιόφωνο μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ προσφέρει».

Ἡ σοβαρὴ μουσικὴ, καὶ ἰδίως ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἀρέσει στὴν Μόρτα Φλό-ρη, καὶ στὸν Γαβριᾶ καὶ σὲ δυὸ τρεῖς ἄλλους. «Ὅταν γυρίζω τὸ κομπὶ καὶ ἀκούω τοὺς ἤχους τῆς ὁρχήστρας νὰ πλημμυρίζουν τ' αὐτιά μου, κλείνω τὰ μάτια μου καὶ νομίζω πὼς βρισκομαι στὴν αἰθουσα τῆς συναυλίας» γράφει ὁ Ἀπόστολος Θεοδόρου. Μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω τὸν ἀρχιμουσικὸ νὰ διευθύν-νῃ καὶ δταν τελειώσῃ τὸ κομμάτι μοῦ ἐρχεται νὰ χειροκρατήσῃ κ' ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἡ σοβαρὴ μουσικὴ καὶ ἰδίως τὸ βιολί ἀρέσει στὸν Κωνσταντὸ καὶ στὸν Χρυσόστομο καὶ σὲ μερικὸς ἄλλους. Ἐπίσης τὸ βιολί, ἰδιαίτερα ὅμως τὸ τσιγγάνικο ἀρέσει σ' ἕνα πλήθος ἄλλα παιδιά ποὺ γι' αὐτὸ τὸ λόγο τίς ἀπαντήσεις τους τίς ἔβαλα σὲ ξεχωριστὸ σωρό. Ὁ Ἀδολφὸς γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν οὐγ-γαρέζικη μουσικὴ οἰσθνεῖ τὸ φῶς, κα-νοῖζει τὸν ἦχο, ὥστε ν' ἀκούγεται μό-νο ἀπ' αὐτὸν, παίρνει θέσις σὲ μᾶ πο-λυθρόνα (μπα, κ' ἐγὼ νομίζα πὼς ἀ-κούει ὀρθός) καὶ τότε τοῦ ἐρχεται στὴ φαντασίαν ὁ τσιγγάνος ποὺ «βάζει δὴ τὴν ψυχὴν στὸ σφράνιο βιολί του». Τὴν ἴδια προτιμῆσιν γιὰ τὰ «παθητικὰ τσιγ-γάνικα βιολία» μὲ λιγώτερο ὄρατα λό-για ὅμως ἐκφράζει καὶ ἡ Εὐάννα ποὺ μᾶς σχεδιάζει καὶ τὸ ραδιόφωνό της.

(Τὸ τέλος σὲ ἐρχόμενον) Ὁ ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΟΝΤΗ

Ἐνας γάιδαρος μὲ μέρη Βοήκης λιονταριοῦ τομάρι, Καὶ φορώντας το, ὁ καλὸς σου, Τριγυροῦσε μὲ καμάρι.

Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα Ποὺ τὸν ἔπαιρναν χαμπάρι, Φεύγανε ὄλοι φοβισμένοι Τὶ τὸν νόμιζαν λιοντάρι.

Ἄλλὰ γιὰ κακὴ τοῦ τύχῃ Σὲ λιγὰν ἀέρας πᾶνει Καὶ φρωστῆτας ξεφυσώντας Τὸ τομάρι, τοῦ τὸ βγάνει.

Μὰ σὰν εἶδανε νὰ πέφτῃ Τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ Πέσαν πάνω του ὄλοι ἀέσως Καὶ τὸν κᾶναν... τ' ἄλατιοῦ.

(Κατὰ τὸν Ἀίσωκο)

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [B]

ΠΩΣ ΔΙΟΡΘΩΘΗΚΑ

Μικρός, εἶχα μᾶ κακὴ συνήθεια: Γυρίζοντας ἀπ' τὸ σχολεῖο, ἔβαζα κατὰ γῆς ἕνα μεγάλο βᾶλο καὶ διασκεδάζα νὰ τὸν κλωτσῶ διαρκῶς, μέχρι ποὺ ἔ-φθανα στὸ σπίτι μου. Τὸ ἴδιο κ' ἕνας συμμαθητῆς μου ποὺ σχολούσαμε μα-ζί. Τώρα τί συνέπειες εἶχε τὸ ἄσχημο αὐτὸ παιγνίδι γιὰ τὰ κακόμοιρα καπα-πούτσια μᾶς σὰς ἀφήνω νὰ τὸ φαντα-σθῆτε.

Ἐνα μεσημέρι, γυρίζαμε στὰ σπίτια μᾶς μὲ γέλια καὶ διασκεδάζαμε πάλι μὲ τὸ παραπάνω ἀγαπημένο μᾶς παιγνίδι.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἕνα καφενεδάκι, καθό-ταν ὁ ἰδιοκτήτης — ἕνας γεροντάκος μὲ κατὶ μεγάλες μουσάτσες — καὶ ρουφούσε ἡσυχα τὸν ναργιλέ του, μισοκλείνοντας τὰ μάτια τὸν ἀπὸ ἥδονη.

Ἐφρονικά ὅμως ἀκούστηκε ἕνα δυνατό «τσάκ!» κ' ὁ γέρος ἀναπήδησε ἔαφνια-σμένος, μὲ κομμένη στὴ μέση τὴν τε-λευταία ρουφηξιά.

Τὶ εἶχε συμβῆ; Ἄπλοῦστατα: Μὲ μᾶ ὑπερβολικὰ ἐπιτυχημένη δική μου κλωτσιὰ ὁ βᾶλος τινάχτηκε μακριὰ καὶ πήγε καὶ χτύπη-σε τὸ ναργιλέ τοῦ γέρου σπάζοντας τὸ γυαλί, ἀπ' ὅπου χύθηκε ὄλο τὸ νερό καὶ κόπηκαν ἔτσι ἀπόκομα τὰ «γλυ-γλυθ» τοῦ εὐτυχημένου καπνιστῆ.

— Γιάννη! φώναξε αὐτὸς δυνατὰ στὸν παραγίό του, μόλις συνῆλθε καὶ κατάλαβε τί συνέβη. Γιάννη, τρέξε! Αὐτός!

Καὶ μὲ κατὶ μάτια ἄγρια καὶ γουρλο-μένα ἔδειξε ἔμένα.

Βλέποντας ἐγὼ τὸν κίνδυνο, ἔβαλα εὐθύς στὰ πόδια, κατατραυμαγμένος, προ-στατώντας νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν κατα-δίωξιν τοῦ Γιάννη.

Γύρῃσα δυὸ-τρεις δρόμους, τρέχοντας μὲ δὴλ μου τὴ δύναμη κ' ἔστερα γύρι-σα καὶ τὸ κεφάλι μου, νὰ ἰδῶ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι εἶ μὲ εἶχε χάσει πιά ὁ πα-ραγίος τοῦ γέρου.

Ἄλλὰ ποῦ! Αὐτὸς ἦταν πάντα ἀπὸ πίσω μου καὶ σὲ λίγο μ' ἔφτασε καὶ μ' ἔπιασε, ἀλαφιασμένο, ἔλασινό.

— Θάρθῶ στὸ σπίτι σου, μοῦ εἶπε. Θὰ μᾶς τὸν πληρώσει τὸ ναργιλέ! Φα-ντασθῆτε τώρα τὴν ἀνησυχία τῆς μητέρας μου δταν μὲ εἶδε «ἀπὸ συνο-δείαν», κατὰχλωμο καὶ τρομαγμένο.

— Τὶ θέλεις; εἶπε στὸ συνοδοῦ μου. Τί τρέχει;

— Νά, κυρία, αὐτὸ κ' αὐτό. Καὶ τῆς διηγήθηκα τὰ διατρέξαντα.

— Πόσο κάνει ὁ ναργιλέ; Ὁ Γιάννης εἶπε ἕνα ἀριθμὸ, (δὲ θυ-μᾶμαι τώρα κατὰ πόσο).

— Νά, πάρε. Κι' ἀφοῦ ἔφυγε αὐτός, ἱκανοποιημέ-νος, ἢ μητέρα μου γύρισε σὲ μένα: — Δὲν σοῦ εἶπα τόσες φορὰς νὰ περ-πατῆς ἡσυχα στὸ δρόμο σου; Ὅς πότε θὰ μὲ συγχίζεις καὶ θὰ μὲ στενοχωρεῖς;

— Δὲν τὸ ξανακάνω, μητέρα μου, τῆς ἀποκρίθηκα κλαίγοντας. Συχώρα μὲ, Ἄδολφ [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Οἱ αἰώνιοι ἀντίπαλοι Σκίτσο τοῦ Κατακόπου 33

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΖΩΗ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΗ

Εἶναι μῆνας Μάρτιος. Τὰ δέντρα καὶ ὄλα τὰ φυτὰ ἔχουν βγάλει τὰ φύλλα τους καὶ λίγα ἄνθη. Τὰ πευκάκια ἔχουν ἀλλάξει τὰ μικρὰ βελονοειδῆ φυλλάκια τους ποὺ ἔχουν τώρα ἕνα βαθὺ πράσινο χροῖμα.

Οἱ κάμπιες ἔχουν βρεῖ κλοῦσια τρο-φῆ καὶ πολλαπλασιάζονται πολὺ γρή-γορα. Μεγάλῃ καταστροφῇ! Τὰ φύλλα κτερρίζουν!

Ὁ Δῆμος ἔκανε ἐκκλήσιν στὴν ὀμάδα μᾶς τὴν 1η Πύργου. Κι' ὁ ἀρχηγός μᾶς εἶπε:

— Τὴ Τετάρτη τὸ ἀπόγευμα, ποὺ θὰ εἴσαστε ἐλεύθεροι, νὰ ρθῆτε ἐδῶ μὲ στο-λή, χωρὶς ἐξαρτήματα. «Μιὰ κ α λ ἢ π ρ α ἔ η». Σύνφωνοι;

— «Ναί! Ναί!» Στὶς τέσσερις ἢ ὅρα τὴ Τετάρτη ὁ ἀρχηγός εἶπε:

— «Ἔσο... ἔκοιμος!» ἀπαντήσαμε εὐθυμοί! Τακτοποιηθήκαμε καὶ τραγουδώντας εὐθυμα ἐμβατήρια πήραμε τὸ κεντρικὸ δρόμο...

— Ἀριστοτέρα!

Καὶ νὰ τὸ Ἐπαρχεῖο! ὁ πιὸ μαγευτι-κὸς λόφος τῆς πόλεώς μᾶς καὶ τῆς Πε-λοποννήσου. Τὶ ἠθέλαμε κινεῖ; Ἀσκή-σεις; χωρὶς κοντούς; Ἀδύνατον!

Σὲ λίγο ἦθε ὁ δήμαρχος, μᾶς ἔδωσε κατὶ φυλλάδια — παραξένα πράγματα! — καὶ μᾶς εἶπε μὲ λίγα λόγια γιὰ τὴν κα-ταστροφὴν ποὺ κάνουν οἱ κάμπιες, γιὰ τὸ Σῶμα μᾶς καὶ προσέθεσε:

— «... Τὸ καθῆκον δὲν τὸ κάνουμε μόνο στὸν πόλεμο τῶν ὀπλων. Πόλεμος εἶναι καὶ ἡ ζωὴ. Κατόρθωμα εἶναι ἢ ὑπεράσπισιν καὶ ἢ βοήθειαν...»

Ὁ νόμομοιός μᾶς ὀδήγησε στὰ πάσχοντα δέντρα καὶ μᾶς ἔδωσε ὀδηγίες.

Ὅλοι οἱ πρόσκοποι τραγουδώντας ἀ-νεβήκαμε ἐπάνω στὰ κλαδιά, ἐκόβραμε τὰ φύλλα μὲ τίς κάμπιες καὶ τίς σίχνα-με στὴ ρίζα τοῦ δέντρου. Τὰ λ υ κ ὀ π ο υ λ α τίς ἐμάζευαν καὶ τίς ἔβαζαν στὸ κέντρο τοῦ Ἐπαρχεῖου!

Τὸ βράδυ κουρασμένοι μαζευτήκαμε γύρω ἀπ' τίς κάμπιες, ρίξαμε πετρέλαιο καὶ τίς κάψαμε. Συγχαθήκαμε, πήρα-με ἀναφορά καὶ μὲ τὸ τραγοῦδι μᾶς φύ-γαμε. Περωνώντας ἀπ' τὸ καφνεῖο τῆς πλατείας τραγουδάγαμε τὸ στίχο:

Μιά καλὴ πράξις κάθε μέρα, μποῦμ-μποῦμ-μποῦμ μιά καλὴ πράξις κάθε μέρα, μποῦμ.

Ὁ κρόμος σημάδθηκε καὶ μᾶς χειρο-κρότησε! Τί χαρὰ! Ἡ μεγαλύτερη ἀ-ναγνώριση!

Φτάσαμε στὸ καλυβάκι μᾶς. Ὁ κ. δήμαρχος μᾶς περιέμενε ἐκεῖ καὶ μᾶς εὐχαρίστησε. Κάναμε ὑποστολὴ τῆς ση-μῆας μᾶς, ἐβάλαμε τὸν Ἑθνικὸν καὶ Προσκοπικὸν ἕμνο καὶ τέλος τὸ: Καλὴ νύκτα!

Ἡ καλύτερῃ μου ἡμέρα εἶναι αὐτὴ. Τὴ νύκτα μοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγα: Τὸ καθῆκον του ὁ πρόσκοπος κράτει, ὅπου χρεὸς ἔμπροσ τὸν καλεῖ...

Ναυτάκι [B]

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΓΑΓΓΑΡΟΥ

Ένας γάιδαρος στο δάος. Είχε τὰ τριζύγια ακούσει. Ξετρελλάθηκε στο βάθος Της καρδιάς του ο καύμενος.

— Δέν μου λέτε βρέ πουλιά μου Τι νά κάνω κι' εγώ πρέκει; Όμορφη φωνή νά πάω? Η νά πέσω νά πεθάνω.

Τ' αποκρίθηκαν: « Δροσούλα Πίνε» και τὸ γαϊδουράκι Πίνοντας νεράκι μόνο Ψόφρησε ἀπὸ τὴν πείνη. (Κατὰ τὸν Αἰώωνα)

Θρακιώτισσα [Γ]

ΑΓΩΝΙΑ

Ντάν! Ντάν! Ντάν! Τὸ μεγάλο ρολόι κτυτὰ δώδεκα φορές. Είναι μεσάνυχτα. Όλοι κοιμούνται, ἀπ' τὴν μαμά ως... τίς κόρες. Μονάχα ἐγώ δέν μπορῶ νά κοιμηθῶ.

Μιά ιδέα με βαναζίζει και με κάνει νά στρεφωρῶ στο κρεβάτι μου.

« Δροιο θά πάμε σὴν Σαλίνα! » ἔξετασται θά ρθῶνε ἀπ' τὴν Βυζητικὸ ἀποκλειστικῶς γιὰ μᾶς. Ἄραγε θά ἐπιτύχω; Δέν θά ξεχάσω κανένα παραλόγιο τοῦ Ση. κανένα; Καί στήν ὀρθογραφία πόσα λάθη ἄραγε θά κάμω.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐρωτηματικά στρεφωρῶντο σὸ κεφάλι μου και δέν μ' ἀφήνουν νά ἡσυχάσω.

Στὸ τέλος δέν βραστῶ. Σηκώνομαι ἀπ' τὸ κρεβάτι και ντύνομαι βιαστικά. Πάνω σὸ γραφεῖο μου κόλλες, μολύβια και πέννες περιμένουν τὴν ὥρα πού θά ξεκινήσωμε.

Γιὰ νά περάσῃ ἡ ὥρα παίρνω τὴν Ἱστορία μου και ῥίχνω ματιές. Ἄλλὰ οἱ ὄρες μου φαίνονται αἰῶνες. Ἐπιτέλους τὸ ρολόι κτυτὰ ἕξ τὸ πρωί.

Βιαστικά παίρνω τὰ βιβλία μου και ἀποχωρῶ τὴν μαμά. Φθάνω σὸ σχολεῖο. Όλες οἱ μαθήτριες είναι ἐκεῖ χλωμές και με μᾶτια κόκκινα ἀπ' τὴν ἀγχώρη, διότι κοιμηθὰ δέν κοιμηθῆκε. Όλες περιόρασα μὴν ἐφιαλτικὴν νύκτα, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε θά λησμονήσωμε.

Γιρέτα Γιάρμπο [Γ]

ΦΟΥΣΚΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΕΤΟ

Χαρά Θεοῦ! Ἄνοιξη! Δροσιά! Μέρα φρεϊασμένη γιὰ ἐκδρομὴ Σύννεφα νορῆς. Ἡπια—σὸ πόδι—τὸ γάλα μου και κατέβηκα τρέχοντας τὴ σκάλα. Στὴν ἐξώπορτα με περιέμενε τὸ μικρότερο ἀδελφί μου.

Αὐτὸ εἶχε σηκωθεῖ νωρίτερα. Κρατοῦσε σὰ χέρια του πὸν ἄετὸ ὁ μᾶς. Θά πηγαίναμε σὸ βουνάλακι τοῦ Ἀη-Παντελεῖμονα πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα κλαδιά γιὰ νά τὸν φουσκώσωμε. Ὁ δρόμος ἀν και ἦταν φουσκῶς και ἄλλη ὥρα μᾶς ἄρασε νά μένομε ἐκεῖ νά κυνηγάμε κομμάτια πεταλούδια, νά κόψομε ἕνα ἄνθος, νά καθήσομε σὸν γεφυράκι και τέλος νά παίζομε σὴν γητῶ, μᾶς φάνηκε πολὺ μακρῶς. Όλα ὅμως ἔχουν τὸ τέλος τους. Κι' εἶσι ἀφου κάναμε ἕνα σταυρὸ και ἀσπαστήκαμε τὸ εἰκόνημα τοῦ Ἁγίου, τρέξιμε

1. Πόλις τῆς Κύπρου.

στὴν «πλατεῖα ἄπλα». Ἐγὼ κρατοῦσα τὸ «τσουκλί» με τὸν σπάγγο κι' ὁ ἀδερφός μου πῆγε νά δῶσῃ «μπούγιό» στ' ἀστέρι μας.

Φύσαγε και πῆρε γογγύρα. Σὲ μιὰ στιγμή ἦταν τόσο ψηλά! Τί χαρά! Τὸ ἔδωσα σὸν ἀδελφὸ μου γιὰ νά χαρῆ κι' αὐτὸς τὴ χαρὰ τοῦ «ἀδηγοῦ» ἀλλὰ κι' αὐτὸς τὸ ἔδωσε σ' ἕνα γερὸ κλωνό. Σαπλασθήκαμε κι' οἱ δύο στὴ ρίζα τοῦ δέντρου. Κοίταγα τὴν ὀμορφιά τοῦ ἀστεριοῦ ποῦταν ἔργο τῶν χειρῶν μου και... καμάρωνα! Νά μποροῦσα ν' ἀνέβω κι' ἐγὼ κίτ ψηλά κι' ἀπ' αὐτὸ! Τὰ χρώματά του ὅπως ἦσαν ἀπέναντι τοῦ ἡλίου λαμπρίζαν. Ἦσαν τετραγωνάκια—τετραγωνάκια. Κόκκινα, κίτρινα, πράσινα, θαλασσιά. Ἀριστέρὰ τὸ μονογράφημά μου και δεξιὰ τοῦ Γιώργου. Εἶχαν φρόντο τὸ θαλασσι τοῦ ὄρανοῦ. Δέν μου ἔκανε καρδιά νά κατεβάσω τὸ μᾶτια μου σὸ ἀντιγραφὸ βουρὸ τὸ καταπράσινο ἀπ' τὴ φυτῆ. Καί στήν ὀμορφὴ πεδιάδα... κοιμήθηκα. Με ξύπνησε ὁ ἀδερφός μου! Κοίτασ' ἑ ἀστέρι... κάτω! Ὁ ἡλιος... ψηλά! Τὴν ἔπαθα! εἶπα, κι' ἤθελα νά πάω και γιὰ μπάνιο! Τί ὥρα εἶσαι; δώδεκα! Πάμε, ἴως προφτάσομε... Στὸ δρόμο ἀκούσαμε τὸ διαπεραστικὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου!

Ναυτάκι [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο. — Πῶς κάνει, παιδί μου, ὁ μέλλον τοῦ νυστάξω! Ὁ Ρόμπερ-Τεῦλορ: — Κοιμᾶμαι, κύριε καθηγητά.

Μυγκάουζεν

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 285^{ου}

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΥΣΕΩΝ

Προσθέντος τὴν 2 Ἀπριλίου 1938 πρὸς εἰρεσιν τῶν Ἀύσεων τὸν εἰς τὰ φῶλα τῆς Διαπλάσεως Ἀπριλίου 24^{ου}, Ἰουνίου και Ἰουλίου 1938 δημοσιεύστων 245 Πνευματικῶν Ἀύσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς ἐπηρεάσας ὀρθὰς Ἀύσεις, ὁ δευτέρος τὰ Ἐθνημα Ἀύσεων και ὁ τρίτος τὰ Ἐθνημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως με τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 25.

Οἱ Ἰσότημοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νά δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισί, και νὰ γράρῶσιν, ἐν τῷς τριμήνῳ τὸ κολλᾶ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα ολιγόηροτο θέλοντο τὸμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1938 (Β' Περίοδος) με ἐκπτώσιν δέκα πέντες (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράρῶσιν ὁμοιον τὸμον με ἐκπτώσιν δέκα (10) δρ. και οἱ τοῦ Γ' με ἐκπτώσιν πέντες (5) δρ. (ἴδε και Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν και ἄνω, κῆθος και ὄσοι δὲν ἐσημεσίωσιν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀδολλά, 288,24,9.

Ἰσότημοι: Λένα Χάρη, 232,24,9. Ἐργάνη, 233,24,9. Δοξασμένο, Ἀκρωτήρι, 223,23,9. Γκάλικ, 221,23,9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παπουντασιμὸς Γάτος, 214,22,9. Δευκὴ Καμέλια, 208,21,9.

Ἰσότημοι: Νηρηίς, 213,22,9. Ἀηδονάλαη, 210,21,9. Σαρπηδών, 208,21,9. Δροσούλα, 219,22,9. Φρανοῖνα, 205,21,9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δόλα Ἰάνα, 171,18,9.

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 146,15,6. Ἀστρος Γλάρος, 114, 12,6. Μερσετές, 128,13,7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δοξασμένο Νησί, 57,6,4. Δοῦξ Ὀμπλιγκαντῶ, 80,8,4. Μαρία Καγιά, 103,11,5. Φρίντσοη Μάρς, 22,3,4. Ὀλυμπιονίκης, 34,4,2. Παλιὸ Βιολί, 12,2,1. Ἐξερουνητής, 53,6,2. Σκλαβωμένο Νησί, 27,3,2. Κυρίαρχος τοῦ Διαπλάσιουκόσμου, 80,8,9. Μελέαγρος, 59,6,3.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡλιοπεριχρῆτη, 233,24,9.

Ἰσότημοι: Σκωριανόπουλο, 177,18,8. Μάγκας τῆς Φιλοθέης, 211,22,9. Νεράϊδα τοῦ Δάσους, 214,22,9. Αἰγλή, 222,23,9. Ἄνθος Ἀγῆς, 133,19,9. Αἶνος, 222,23,9. Ἀρνανιάν, 208,21,9. Γαλακτομάτα, 210,21,9. Μόννα Ἀτζα, 208,21,9. Σίφουνας, 207,21,9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σανθὴ Κοριατοπούλα, 170,17,6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Συνητήρι, 127,13,7. Ἀγῆ, 127,13,9. Τηλεγραφῶξο, 113,12,5.

Ἰσότημοι: Ἀγύριστο Κεφάλι, 128,13,7.

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Μικρὴ Βασίλισσα, 94,10, 5. Νόβη, 86,9,8. Θεοδ. Γ. Μάρκελλος, 76,8,8. Σκανδαλίνα, 78,8,6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρὸς Καλλιτέχνης, 41,5,4. Λοχαγὸς Ντεφῶφους, 42,5,4. Κυψελιώτα, 26,3,2. Κάου-Μπού, 33,4,2. Ζακυνθινόουλα, 11,2,1. Μαρία Παπαχριστοπούλου, 1,1,1. Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι, 41,5,5. Ἐνδοξον Βυζάντιον, 7,1,1. Ροδοβαμμένη Αὔγουλα, 73,8,5. Μάγκας, 27,3,3. Ραμνουσία. Ἀρτεμις, 30,3,2. Σιδηροῦς Δοῦξ, 23,3,2. Τάκης Ι. Τσαντίλης, 39,4,2. Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, 30,3,1. Πασχαλιὰ τῆς Ἄνδρου, 17,2,1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Οἱ Τόμοι τῆς Πρώτης Περιόδου (1879—1893) εἶναι ὅλοι ἔξηνητημένοι. Ἀπὸ τοὺς σαρανταπέντε Τόμους τῆς Δευτέρας Περιόδου (1894—1938) εἶναι ἔξηνητημένοι τρεῖς: τοῦ 1896, τοῦ 1908 και τοῦ 1918. Ἐπομένως ὑπόχουν οἱ σαρανταδύο, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928, με σελίδας 416, τιμῶνται ἕκαστος, ἄρραφος, δρ. 80. Οἱ δὲ ἐπίλοιποι, τῶν ἐτῶν 1929—1938, με σελίδες 624 ἢ 464, τιμῶνται ἕκαστος, ἄρραφος, δρ. 110. Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου Τόμου, πάντοτε ἄρραφου, προσθετέα κατὰ τὴν παραγγελίαν εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 5, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 35.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι 42 ὁδὸς Ἐβριπίδου τὴν 2 Μαΐου 1939

ΧΑΡΗΤΕ και τὸ σημερινὸ δωδακατέλιδο και... ἔσπαθῶντα. Νά ἔξερε πὸς μόνω χάρις σὸ ἐσπαθῶμα σας μπορῶ νά βγάλω αὐτὰ τὰ πολυθέπια φυλλάδια. Καί δέν πρέκει νά σταματήσῃ, γιὰ νά βγοῦν τακτικά και τὰ ὑπόλοιπα ἔξῃ ὅς τὸ τέλος τοῦ χρόνου. Κατόπι θά ἰδοῦμε. Γιὰ τὸ 1940 μπορεῖ νά γίνουν ἄλλοι, καλύτεροι συνδιαραοί. Αὐτὰ και καλὸς σας Μάης.

Πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοὶ σου, Μαρτζῶ. Μόνω τῶν Νῶων Ἑλληνικῶν πρέκει νά ὁφωθῇ γιὰ τὸ ἐργαζομενὸν δέν με νοιάζει και τόσο... Εἶδα τί ὄρατα πὸς πέρασε τὸ Πάσχα στήν Ἱθρα. Χρωματιστὰ σκίτσα δέν μποροῦν νά δημοσιεύσων γιὰτι δέν φωτογραφῶνται. Τὸ κομμάτι σου θά τὸ διαδάσω με τὴ σαρὰ μου.

Θά προσέχω, Κόμη φὸν Σπέε, νά μὴ γίνεταί λάθος σὸ ψευδώνυμο. Γιατί ἀπὸ τοὺς δύο ἑνδόξους ναυάρχους, ἄλλος ὁ κόμη φὸν Σπέε, κι' ἄλλος ὁ φὸν Σπέερ. Ἄς τὸ μάθουν και τὰ διαπλάσιουλά γιὰ νά μὴν τοὺς συγχέουν, κι' ἔταν βλάπουν Σπέε, νά μὴ νομίζουν πὸς εἶναι τυπογραφικὸ λάθος. Ὁ Ἀναγιὰς ἐτοιμάζει τὴν Ἐκριακή. Ἐνωνο σου, δέν εἶναι πιά τριπέλιος οὗτος... γέρας. Γερνᾷ ποτὶ δ' Ἀναγιὰς; ἘΧίλια Μύρια δέν γράφει συχνά, γιὰτι ἔγραφε πιά ὅσα ἤξερε. Τῶρα κάπου-κάπου μαθαίνα κανένα καινούργιο.

Δέν μοῦ κακοφαίνεται καθόλου, Ἀρνανιάν, πὸς βέλιθηκα νά πάρῃ τὸ ρεκόρ τοῦ Σίφουνα στήν Ἀλληλογραφία ἔκτισου μπορεῖ νά τοῦ κακοφανῇ... Χαίρω πὸς δέν θάλαξῃ ποτὶ ψευδώνυμο, ἀφοῦ μ' αὐτὸ ἔγινες γνωστός, ὅτις σὲ μέλει ἀν σὲ ἀποκαλύψαν. Θά διαδίδω σὸν Μικρὸν Στρογγόφου τὸ συλλυπητήριό σου, ἂν και θά ἦταν πὸς εὐγενεῖά σου, και τὸ ἐκράσῃ με Μ' Ἀγγελία. Τὰ ρητὰ αὐτὰ τοῦ κ. Φαίδωνος θά τὰ εἶδες βέβαια σὸ κάποιο περιοδικὸ πὸς τὸν ῥῶτῃς σχετικὰ. Τὸ ἕνα εἰσῆχέ μου ἡ ἀγάπη τοῦ Κουνοῦ τὸ εἶπε κάποτε μᾶλλον γι' ἀστέρι. Τὸ ἄλλο ὅμως «Δεῖ ἐργάζεσθαι ἐκ ἡμέρας σου», ἀπὸ τὸ Ἡθαγγέλιο, τὸ εἶχε γραμμένο πραγματικῶς, ὅταν ἦταν νέος, πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς ἐργασίας του, μπροστὰ σου, και τὸ ἐφήρμοξε τότε κοριολακτικά, γιὰτι ὅλη τὴν ἡμέρα ἐργαζόταν, κι' ἄμα βράδυαζε ἔδωναι περιπατοῦ. Τῶρα ἐργάζεται κι' ἡμεῖρα και νύχτα...

Στὸ βιβλίο μου, Ἀδολλά, βλέπω σημειωμένα μόνω δύο κομμάτια σου («Παιδικὴ φυχὴ» και «Πῶς διορθώθηκα») πὸς ἔχουν ἐγκριθεῖ. Ἐχῆς στείλει κι' ἄλλα; Ὁ «Γέρος» ἐν μεταφράσει εἶναι καλιὸ εἶδος Ἀσκήσεως πὸς ἐγκαταλείνεται κάπου-κάπου σὸν... κομήτης. Ἄλλὰ δέν εἶναι σωστὸ νά τὸ καταργῶσῃ ὅπως δέλοσ ἐπειθὴ μερικὸ δέν ἔφερον ἀρχαῖα ἑλληνικά. Στὸ Πένταθλο ἡ ἀπάντησῃ στὴν μετάρρησῃ ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ἦταν ὑποχρεωτική. Ὅποιος δέν μποροῦσε νὰ πᾶν στὴν, ἔχων ὅλο τὸ Διαγωνισμὸ. Ἄλλὰ ἔνας πὸς διαγωνίζεται στὶς Ἀύσεις, ἂν δέν λύσῃ και μὴ Ἀσκήσῃ, δέν χάνει τίποτα σπουδαῖο.

Σίγη, ἔδωσα τὰ χρήματα σὸν κ. Μινῶτο πὸς σὺ εἶσαι τὸ ταῦχος. (Ἐγὼ δέν στέλω' ἔδω μόνω σ' ὄσους ἐρχονται και τὰ παίρνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου). Πραγματικῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ ταῦχος θά γνωρίζῃς πλατεῖα τὸν ἀγαπημένο σου με κι' ἄγνωστο σου ἀκόμα συγγραφέα. Ἐκεῖ θά ἰδῆς τὴ βιογραφία του, τὸν κατέλογο ὅλων του

τῶν ἔργων, τὸ τί ἔκαμα και τὸ τί ἔγραφε στὴν πενήνταχρονη φιλολογικὴ τὸ ζωῆ. Ἄκόμα, σ' ἔνα μεγάλω ἄρθρο τοῦ κ. Ἀ. Μάργαρη, θά βρῆς ἀνάλυση τῶν κυριωτέρων του ζακωνθῶνων μυθιστορημάτων και διηγημάτων, σ' ἕν ἄλλο τοῦ κ. Τάλλου ἄγχα θά ἰδῆς πὸς ζεῖ, πὸς ἐργάζεται κτλ. κι' ἄλλα πολλὰ.

Θεοφάνη Δροσίδη, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα, σὺ ἀπαντᾶς ὅμως με τὸνομά σου γιὰτι τὸ ψευδώνυμο πὸς προτινῶ δέν εἶν' ἐλεῶθερο Περιμένω λοιπὸν ἄλλο κι' ἄλκιωθῶ νά μοῦ γράφῃς συχνά και ν' ἀναδειχθῆς ἐν ἀπὸ τὰ καλύτερα Διαπλάσιουλά, ὅπως εἶναι κι' ὁ φίλος μας πὸς σὲ «ἐσπαθῶμα». Καλὰ ὄταν νά με γνώριζες νωρίτερα, ἀλλὰ και τῶρα κάθε ἄλλο εἶναι κατ' ἀργά. Εἶσε στὴν Γ' εἶσε στὴν Ε' τοῦ Γουναίου εἶσαι ἀπὸ μαύρα σου τὰ διαβάσῃ καλὰ τὸν ἀριθμὸ—καλλὰ χρόνια ἔχεις μπροστὰ σου γιὰ διαπλάσιουκ ἔραση, ἀφοῦ πολλοὶ τὴν ἐξακολούθουν και σὸ ἀνεπισημῶ. Τὸ ταῦχος «Ἐσπαθῶμα» σὺ εἶσαι.

Καί τὸ δικὸ σου πρῶτο γράμμα πολὺ ὄρατο, Ἡθῃ Χριστοδούλου. Δέν ἐφραναζομεν πὸς τὸ φυλλάδιό πὸς ἔστειλα σὸν κ. Σ. Μ., σ' ἄλλη πόλη, ἦταν γιὰ σένα. Σήμερα τὸ μαθῶναι, χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σου, και σὺ ἔναστέλνω τὰ φυλλάδια πὸς σοῦ λείπουν. Θά πάρῃς βέβαια και ψευδώνυμο γιὰ νά μὴ γράφῃς συχνά. Εἶσαι μαθητριόλα τῆς Α' δέδεκα χρονῶν, ἀλλὰ γράφῃς πολὺ καλὰ. Τὰ σέση μου στὴ μαμά, τὴν καλιὰ διαπλάσιουλά. Ἄ, και, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ ἄνω κοριτία πὸς ἔχει ἡ τάξη σου, μόνω πέντες με παίρνουν, πρέκει νά με γνωρίζῃς και σ' ἄλλα.

Μαρινέλλα, νομίζω πὸς κάνεις κάποια σὺγχυση. Ἄλλος ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεση Πνευματικῶν Ἀσκήσεων και ἄλλος ὁ πρὸς λύσιν, ἡ Διαγωνισμὸς Ἀύσεων. Μπορεῖ κανεὶς νά λαβαῖν μέρους και στὸς δύο, ἡ μόνω σὸν ἕνα. Ἐπομένως ὁ λύτης δέν χρειαζεται νά εἶναι και συνθέτης, νά χυ στείλει τηλαθὴ και «15 τὸ λιγώτερο, Ἀσκήσεις. Ὅχι τὴν 2, ἀλλὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου (Ἀνανιὸν τὸ ἀποστόλου) ἔχει τὴν ὀνομαστικὴ τὸν γιορτῆ δ' Ἀναγίας μας, και τὴν 29 Φεβρουαρίου, δηλαδὴ κάθε τέσσαρα χρόνια, τὰ γενέθλια του. Ὁ Ἀζαριὰς εἶν' ἕνας φίλος σου, δέν μένει μαζί μας και δέν τὸν γιορτάζομε μες.

Μά μοῦ φαίνεται, Αἰγλή, πὸς πολλὰ φορὰς σὺ ἀπαντῶρα «σὴ στήλη τῆς Ἀλληλογραφίας μου». Ἡ παρατήρησή σου εἶναι σωστή: καλαιότερα στὸς Διαγωνισμοὺς μου λαβαῖν μέρους περισσότεροι ἀπὸ τῶρα, και τοῦτο ἐνὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν ἦταν σχεδὸν ὁ ἴδιος. Πὸς ἐξηγεῖται; Ἴσως ἐπειθὴ σὸ μεταξὺ τὰ περισσότερα τάχρηκα, ἀπορροφηθῆκαν ἀπὸ τὸν ἀθλητισμὸ και παραμέλησαν τὰ πνευματικά. Κάποτε ἔκαμα μὴ Στατιστικὴ και βρήκα πὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν κοριτσιῶν πὸς λαβαῖν μέρους στὴν κίνησῃ εἶναι πάντα σχεδὸν ὁ ἴδιος, ἐνὸς τὴν ἀγορῶν. τὰ τελευταῖα χρόνια, εἶναι μικρότερος. Κι' ἀπ' αὐτὸ συμπεραίνω πὸς ἡ ἐπιπρόσθησῃ τοῦ ἀθλητισμοῦ ἐπηρεάσε τὸς Διαγωνισμοὺς μου. Ἄλλὰ τῶρα πάλι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγοριῶν ἄρχεις νά μεγαλῶνῃ και σ' ἄλλο, ἐλπίζω, στὸς Διαγωνισμοὺς μου θά λαβαῖν μέρους ὄσοι και ἄλλοι. Γιατί ὄσῃνα ἀναγνωρίζεται πὸς ἀθλητικῶ (σωματικῶ) και πνευματικῶ πρέκει νά καλλιερῶνται τὸ ἴδιο.

Τὴν 1 Ἀπριλίου ἡ Νεφέλη δέν τὴν πέρας τόσο καλὰ. Καί πρῶτο, εἶχε τὴν κακὴ ἐμπνευσῃ νά σταλεῖ μὴ συμπαθητῆ τῆς σ' ἕνα καθηγητῆ, τάχα πὸς τὴ ζητοῦσα. «Μπᾶ! ποῖός σ' ἔστειλε;—Ἡ Νεφέλη. — Γιατί, δημοτικῶς Νεφέλη;— Μά δέν εἶναι Πρωταπριλιά;— Ἄ, εἶσι;— Ἄ, νοῖς τὸ χέρι σου, νά φῆς τρεῖς εὐλιὰς γιὰ νά μάθῃς πὸς δέν κάνουν Πρωταπριλιάς με τοὺς καθηγητῆς!— Γότερα ἄλλο: Ἡ Νεφέλη παίρνει τὸ φυλλάδιό μου, διαδίδει τὴν Πρωταπριλιά, τὴν πιστεύει και... ἀρχίζει τὰ κλάματα! Τί; ὁ κ. Φαίδων ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, ἐκεῖ πὸς περιμένει γράμμα του;— Ὅχι, μικρὴ μου, ὁ κ. Φαίδων δέν ἔφυγε, και τὸ γράμμα σου τὰ ἔλαβε. Ἄλλὰ μὴν περιμένῃς νά σοῦ γράφῃ τῶρα γρήγορα. Ἐχει πολλὰς δουλειὰς και πρέκει νά ἐδικαίρησῃ.

Κάμεν Σίβια, αὐτὸ, καθὸς θά εἶδες, σοῦ ἀνέκρινα. Οἱ λύσεις σου εἶναι ἐν τάξει. Ἄλλο ζήτημα ἀν δέν εἶναι ὅλες ὀρθῆς. Αὐτὸ πιά θά τὸ ἰδῆς μεθαῦρο στ' ἀποτελέσματα. Λυποῦμαι μόνω πὸς σὺγχυσε τὸν Διαγωνισμὸ Ἀύσεων με τὸν Διαγωνισμὸ Ἀσκήσεων κι' ἔχασες τίς λύσεις τοῦ Ἀρκαμῆριου. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπαθῶμα: Ἐστειλε τὰ φυλλάδια σὸ νῶ μου φίλο και περιμένω νά μοῦ γράφῃ κι' ὁ ἴδιος.

Εἶδα, Δευκὴ Καμέλια, τί ὄρατα πὸς πέρασε σὸ Σούνιο και γάλασα με τίς «θρυλλικές» μπριζόλες... Ἡ φωτογραφία ὅμως δέν κάνει γιὰ δημοσίευσῃ, κι' ἐπειθὴ ὁ κ. Φαίδων κατάλαβε πὸς σοῦ χρειαζέται—λές ἐνὰ μὴν κοπῆ—σοῦ τὴν ἐφώλαξε και, ἀν ἔλθῃς κομμάτι μέρη, ζήτησῃ του τη. Εἶσα κάπου σὸ γράμμα σου και τὴ φράση «ἐθέσῃς ὁ Θεός» ἀντι ἔκαμα. Ἐσοῦ βέβαια τὴ μεταχειρισθῆς γι' ἀστέρι πολλοὶ ὅμως τὴ λένε σόβαρὰ με τὴν ἰδέα τηλαθὴ πὸς εἶναι ὀρθῆ. Τίτοις ἀναφέρει πλῆθος ὁ σοφὸς καθηγητῆς κ. Δοροντζῆτας σ' ἕνα ἄρθρο του, σὸ πανηγυρικὸ τεῖχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας». Ἐκεῖ ἐξηγεῖται και τὸ ἔξῃ, πὸς μ' ἔκαμα νά γάλασῃ πολὺ. Ἐνας ῥάφτης κάποτε τοῦ εἶπε: «Εἶμαι με τὸν ἀδερφὸ μου κι' ἐργαζομαισθε αὐτοβοδῶδες (ἤθελα νά πῆ μαζὶ) ἀλλὰ και νά φύγῃ δέν με νοιάζει; θά ἐργαζομαι... ἀμφοδῆπτες»—κι' ἤθελα νά πῆ μόνος μου!

Πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοὶ σου, Νεράϊδα τοῦ Δάσους, και σὲ συγχάρω γιὰ τὴν decoration d'honneur τοῦ γαλλικοῦ σχολεῖο πὸς ἐλπίζω νά τὴν διατηρήσῃς. Πιοτεφες λοιπὸν και σὺ πὸς ἔφυγε ὁ κ. Φαίδων και χάρηκες πολὺ ὅταν εἶδες πὸς τὸ ταξίδι ἐγινε τὴν 1 Ἀπριλίου; Πάλι καλὰ, ἀφοῦ εἶχες και μὴ χαρὰ. Σὺ εἶσαι τὸ ταῦχος και τὸ φυλλάδιό πὸς σοῦ γάλασε. Ἀπὸ τοὺς τόμους μου αὐτοῦς, ὅποιοι κι' ἀν πᾶρῃς θά εὐχαρισ

Η Διαφύλαξις άσπάζεται τούς φίλους τής : **Ντόλλυ Παργιάου** (εύχαριστώ πολύ, πιστή μου φίλη, για την άναμέωσή και τα καλά λόγια) **Νικόλαον Κασιπάντην** (άπό παλιούς μου τόνους μόνο ώραία Π. Πνεύματα—δχι ιστορίες μπορείς γά μου στέλνεις; αλλά νά τά γράφεις χωριστά, δχι μαζί μέ τό γράμμα, και νά σημειώνεις άπό κάτω, κοντά στ' όνομά σου : παλαιά!) **Φαλαγγεάται** (αυτό, καθώς θά είδες, σοδ ένέκρινα κι' έλιπζω νά μου γράφεις συχνά' σ' εύχαριστώ πολύ και γιά τό έξοπάθωμά δχι, συνδρομητή **Μ. δέν έχω**) **Ρομπέν του Λόξλεϋ** και **Δάμπεθ Οδών** (ναι, είμαι πολύ εύχαριστημένη πού μου γράφετε συχνά' είδα τί ώραία περάσατε στην έκδρομή' τά ψευδώνυμα, καθώς θά είδατε, ένεκριθώσαν) **Ράδιο-Έλλίδα** (τό τεύχος, καθώς θά είδες, βγήκε τώρα θά μου στείλης 40 δραχμές γιά νά λάβεις τό αντίτυπο πού σοδ έκράτησα!) **Ναυτάται** (είδα τό γράμμα σου στόν κ. Φαίδωνα πού σ' εύχαριστεί πολύ γιά τίς εύχάς!) **Ριζάρδον Ασονόκαρδον** (κάνεις λάθος άπό κάθε συλλογή δημοσίευσα ώς τώρα τρεις τό λιγώτερο 'Ασκήσεις' έπομένως κι' άπό τή δική σου' και άρισμένως στά φυλλάδια 10, 15 και 20 βπάχει άπό μία σου 'Ασκήση' πώς δέν τίς είδες;) **Κατάσκοπον 33** (δάν ήταν γιά δημοσίευση' τό σκίτσο σου, βλάπεις, δημοσιεύεται σήμερα τό νέο κομμάτι δέν τό διάβασα άκόμα) **Σπογγαλιέα του Αιγαίου** (καλή άρχή! γράφε μου συχνά και θά μάθεις' γιά νά λάβεις τό τεύχος πρέπει τώρα νά μου στείλης 40 δραχμές) **Ζοζέ Μοχίνα** (χαίρω πολύ πού μπαίνεις στην κίνησή μου: γιά νά καταποιοήσης σ' έλα τά σημεία πού σοδ είναι «σκοτεινά», άρκαι νά διαδόσης τόν 'Οδηγό του Συνδρομητού πού τιμάται δρ. 7) **Ροδοβαμμένην Αδγούλαν** (τό τεύχος σοδ έστάλη) **Ταγματόρχη** (λαμπρά! σί βαθμοί σου, εύγε! λυσόχαρτο έστειλά) **Σκυριανόπουλο** (δικτές, δικτές, δικτές!) **Γαλιανομιάταν, Ρομπέν των Δασών** κτλ. κτλ.

Είς δόξας έπιστολής έλαδα μετά την 25 'Απριλίου θάπαντήσω στό έρχόμενο.

Είς τας 11 Μαΐου
Κυκλοφορεί τό
"ΣΚΡΙΠ."
Παγγέλλησις Πρωινή 'Εφημερίς

'Ιδιοκτήτης Γε. Ευσταθιάδης
Διευθυντής Νικ. Κ. Βέρρος.

'Αρτιότατον συντακτικόν έπιτελειον έξ απέγγελματιών δημοσιογράφων. 'Εντονος παρακολούθησις τής πολιτικής, κοινωνικής και καλλιτεχνικής ζωής.

Πλήρες και ειδικόν Δικτυον άναποκρίσεων εις όλας τας ξένας Πρωτευούσας.

Είς τας 11 Μαΐου κυκλοφορεί τό "ΣΚΡΙΠ."

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 29ου Διαγωνισμού Λόγων, 41 Λόγους του φυλλάδιου τούτου δεκταί μέχρι τής 6 'Ιουλίου.

268. Λεξιγραφος
Λουλουδάκια μυρωμένα,
Του κορμιού μας μέρος ένα,
Και τα δυό αυτά ένωμένα,
Γιό του 'Απόλλωνα χαρίζουν,
Μουσαικό, πού τόν θυμίζουν
Τά τραγούδια τά θλιμμένα.
Δοδξ 'Ομπλιγκαντό

269. Στοιχειόγραφος
Τής φύσεως στοιχείο
'Ακόμα ένα στοιχείο
'Αν στό λαιμό του βάλη,
Γυναίκα ή και παιδί
Κανένος δέν θά ιδή
Σ' αυτό πού θά προβάλη.
Μέρτα Φλώρη

270. Στοιχειοτονόγραφος
Τών 'Ινδιών μιά πόλη
Πού τή γνωρίζουν όλοι,
Τόν τόνο άν άνεβάση
Και την οδρά της χάση,
Τή ρίχνει τό κανόνι
Και σκιάζει και σκοτώνει.
Μέρτα Φλώρη

271. 'Αναγραμματιαμός
Πήγα νά γράψω έναν 'Αργοναυτή
Μά τών στοιχείων τή σειρά τού χά-
[λασα,
Κι' άπ' τήν κορφή όστρακοόδερμο ως [τά νόγια
'Αρματωμένο βγήκε άπό τή θάλασσα.
Αίνος

272. Πυραμίδ
+ = Σύμφωνον.
* + * = Συμπλεκτικός.
* * + * * = 'Ερπετόν.
* * * + * * * = Π. τ. 'Ισπανίας.
* * * * + * * * * = 'Αξίωματικός
του Νευτικού.
Οί στυροί καθέτος μονή Ιστορική.
Μάγκας

273. Κρυπτογραφικόν
12845678 = 'Αρχαίος ποιητής.
28478 = Ποταμός τής 'Ασίας.
85426 = Σημείον.
45825 = Κράτος τής Εύρώπης.
58128 = Μέρος του άρχ. όπλιμοϋ.
6745818 = Ποταμός τής Εύρώπης.
7178 = Φυτικόν ύγρόν.
812378 = Πτηνόν.
Δοδξ 'Ομπλιγκαντό

274. 'Αναώνθεις
ΤΙΤΟΣ, ΡΑ, ΠΑΝ
Μέ τά στοιχεία τών τριών τούτων
κρυφίαν όνομάτων νά σχηματισθή άλλο
άρχαίου στρατηγού.
Αίνος

275. Αηροστιχίς
Τά δυό πρώτα γράμματα έκάστης
των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άπο-
τελούν άρχαίου φιλόσοφον :
1, Θηβαία βασιλόπαις 2, Ποταμός
της 'Ελλάδος 3, Πόλις της 'Ελλάδος
4, Τριλογία του Αισχύλου 5, Θεός-
λατρός.
Δοδξ 'Ομπλιγκαντό

276. Φωνηεντόλισπον
πθ-τε-νμς-τε-πρδς
Μάγκας
277. Γρίφος
α α α
ν' ν' ν'
Πα Αίνος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φυλλ. 8

76. Σκιάθος (αί, 'Αθως).— 76 'Η-
λέκτρα-Αεϋκτρα.— 77. Πηλός-πίλος.—
78. 'Αλος-σάλος.

79. Σ Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο Ι
Ρ Ε Φ Ν
Α Η Α Α Ε Α Α
Π Ν Ν Ρ Α Δ
Ο Θ Ο Ι
Σ Η Σ Ρ

80. ΚΑΑΒΙΝΟΣ ('Αλβανία, Αίβανος,
Βολιβία, 'Ικόνιον, Νικόλαος, 'Δλάς,
Σαβότα).— 81. Το πτερωτό είναι τό Σ.
Σταυρός, άΣτακός, κ' Σάος, 'ΑναΣτά-
σιος, ΚατάΣτρωμα).— 82. ΑΦΡΙΚΗ
(δραμα, άφή, 'Αμερική, Μά'ιος, ά-
λέκτωρ, 'Αθηνά).— 83. 'Εν τώ 'Αδη
σκη έστι μετάνοια (έν τα α, δει, σκκ
ες τι. μέ τά νι, α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αθ'— 329]
Ερχόμενοι εκ του 'Αρεως, άφού έσώσα-
με τή Γη εκ τής καταστροφής, εισερ-
χόμεθα σέ νέον πλανήτην τής 'Ασιπλά-
σεως». Χαιρετομην όλους-ες.
Φλάς, Νταίηλ, Σαρκίωφ

[Αθ'— 328]
Τοι-Τοι, σέ δέχόμεθα ως μέλος.—Κατά-
σκοπε 33, ίσως νά μάς λείπη δ ζουρ-
λομυθάς, αλλά είσαι όμως πολύ μικρός
γιά νά μάς τόν φορέσης.—Κατάσκοπος 33
=Βαλακίδης. *ΖΟΓΡΑΦΟΠΑΡΕΑ*
[Αθ'— 324]

Ζέφυρε, συγχαρητήρια! είχες μεγάλη
ζέπιτυχία ως Χέρμπερσον.
Δάμπεθ Γουόιν
[Αθ'— 325]

Αφιπρόσβα, πρόσχε, μικρούλη' άνοι-
γεςαι: πολύ. Σά έρω.
Ρομπέν του Λοξλεϋ
[Αθ'— 326]

'Ζουρλοπαρέα», μέ δέχσοαι μέλος ;
'Απάντησέ μου. Ζιζάνιον
[Αθ'— 327]

Δεκατρείς, Σκυριανόπουλο, εύχαριστώ
γιά τά ώραία βραβεία.
Αευκή Καυλία
[Αθ'— 328]

Ασκήσας, οί δέξουσος Διαπλαστικές φυ-
σιογνωμίες δέν σέ γνωρίζουν γιά νά
σοδ στείλουν φωτογραφίς τους.
Κατάσκοπος 33
[Αθ'— 329]

Επιανερχόμενος εις Διαπλασόκομον και
στατέλλοντας φιλικούς χαιρετισμούς, προ-
κηρόσω δίμηνον διαγωνισμόν Σωλλόγου.
Λαμβάνουν μέρος οί Σωλλογοί : «Μυστη-
ριώδεις Κατάσκοποι», «Δεκατρείς», «Δια-
βολάκια», «Τρολλοπαρέα», «Ραδιο'Ελλάς»,
«Κοσμοπολίτε», «Εβδημη Συντροφία», «Δι-
κτάτορες», «Ζουρλοπαρέα».— Όριον φή-
φων 6.— Έκαστος 0,50 λ.— Βραβεία :
Στόν νικητήν Σωλλογον 100 δραχ. Στόν
δευτερον, τρίτον χρηματικόν ποσόν ή βι-
βλία.— Στιός τρεις εδοστοχότερον ψηφί-
σαντας ββλία.— Άϊος : Δημήτριον Στυλια-
νίδην, 'Υψηλάντου 184, Πειραιάν, διά :
'Υποκόμηση Σέσιλ
[Αθ'— 330]

Τίνο Ρόσοι, άπό αντιπρόσωπος Ζακόνθου
στην 'Αθήνα ; !—Μιχαήλ Στρογκώφ,
θερμά συλλυπητήρια.
Γελασός 'Αντιπλοίαρχος